

Con Nhóc Lưu Manh

Contents

Con Nhóc Lưu Manh	1
1. Chương 1: Tật Xấu Khó Bỏ	2
2. Chương 2:chạy Nước Đồi	3
3. Chương 3:hot Boy Hay Hot Dog	4
4. Chương 4:tâm Hồn Tự Sướng	6
5. Chương 5: Heo Mẹ Đã Về	7
6. Chương 6: Buổi Hẹn Hò Bất Đắc Dĩ	8
7. Chương 7: Ma Ải Ma Ai?	10
8. Chương 8: Kiss X Kiss	11
9. Chương 9: Lấy Thịt Đè Người	12
10. Chương 10: Tao Sai Rồi!!!	14
11. Chương 11: Phòng Bệnh Đặc Biệt	15
12. Chương 12: Ở Trong Kí Ức	17
13. Chương 13: Tốt Bụng Đến Mức Ngủ Xuẩn...	19
14. Chương 14: Ra Mắt Đàn Em	20
15. Chương 15: Ngựa Quen Đường Cũ.	22
16. Chương 16: Phía Sau Sự Thật	24
17. Chương 17: Ông Sai Rồi	26
18. Chương 18 : Bà Cô Khó Tính	28
19. Chương 19 : Oan Gia Tương Phùng	30
20. Chương 20: Hải Lâm Đi Học	32

Con Nhóc Lưu Manh

Giới thiệu

Là câu chuyện tình yêu tuổi học trò với nhiều khung bậc cảm xúc khác nhau. Vui có, buồn có và cả n

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/con-nhoc-luu-manh>

1. Chương 1: Tật Xấu Khó Bỏ

Sáng sớm, những tia Ánh nắng ấm áp nhẹ nhàng len lỏi qua từng tán lá cây, những chú chim đua nhau hót ríu rít trên cành cây. Bầu trời thoáng đãng trong lành. Tất cả tạo nên 1 khung cảnh cực kì yên bình.

Nhưng những tiếng động vui tai phát ra từ ngôi biệt thự gần đó lại làm mất đi sự yên tĩnh vốn có ở đây.

Reng....reng...bốp ...rầm

.....reng...bốp ...rầm

Reng...reng...bốp...rầm

Cứ như vậy lặp đi lặp lại làm cho người con trai ngồi dưới lầu 2 không thể nào chịu đựng được nữa. Bằng chứng là khuôn mặt vốn xinh đẹp với đôi mắt to đen láy, sống mũi cao thẳng nay lại vắn vẹo đến đáng sợ.

Cậu bật dậy khỏi chiếc ghế dựa, chạy thẳng lên lầu 2 và đập thẳng vào cánh cửa phòng. Nhưng có vẻ như người trong phòng chẳng hề có một tí phản ứng nào cả.

Dưới chân xung quanh cậu chính là một bãi chiến trường với những chiếc đồng hồ báo thức nằm lăn lóc. Thậm chí là chẳng có cái nào còn nguyên vẹn cả.

Mà người ngủ trên chiếc giường gần đó lại nằm với dáng vẻ không thể đẹp hơn được nữa. Một nửa trên giường một nửa dưới đất. Đầu đội đất chân đạp trời. Ý lộn, đầu dưới đất chân chống lên trời

(Nói đúng hơn là chết lâm sàng)

Cô có 1 tật xấu chẳng thể nào bỏ được.

Cứ hề ngủ là không biết trời đất. Mà mấy chiếc đồng hồ cứ làm phiền hoài nên... 1 đập là xung quanh liền yên tĩnh a. Cô lại có thể ngủ nướng tiếp.

Ai nha, thiệt là có chết cậu cũng không thừa nhận cái người đang ngủ đến chảy cả nước miếng này là em gái ruột của cậu đâu.

Sau đó chỉ nghe thấy một tiếng vang động trời đất:

- PHAN TUỆ LÂM, MÀY DẬY NGAY CHO ANH.... Tiếng rống có thể so sánh với tiếng rống của sư tử...

Ồ hả hả, chuyện gì? Động đất , cháy nhà._ Mơ mơ màng màng rớt xuống giường 1 cái RẦM, mắt nhắm mắt mở,Tuệ Lâm hốt hoảng nói mơ.

“Cốp” ...trong cơn tức giận ,anh kí 1 cái thật mạnh vào đầu cô. Mà cô vẫn đang trong tình trạng mơ mơ màng màng chẳng phân biệt được ai là ai.

- Tên chó nào đó hả, dám đánh chị, chị đây cho người sau này khỏi phát giống* nhá..tên chết bầm , ĐM nhà người....(đã lướt bỏ 500 từ)_1 tràng toàn những lời thô tục đc phát ra từ cái miệng nhỏ nhắn kia, gì chứ chứ lộn là cô đập tới đặng cấp vô đối rồi đấy.

*phát giống:(mọi người ko nên biết thì hơn)

Cô vẫn hồn nhiên mắng người mà mình không biết là ai kia, mà đâu hay mặt người nào đó biến đổi giống như 7 sắc cầu vồng.

Hết đen lại đỏ hồi lại biến xanh, hết xanh lại tím tái. Môi mồng mím lại dường như đang cất lực kiềm nén điều gì đó.

- A, Hai sao anh lại ở trong phòng em vậy... Ủa, mà mặt anh sao vậy. Nhìn giống như bị dính phân trâu vậy đó_sau 1 hồi chờ tới mức tỉnh ngủ. Cô mới để ý thấy anh cô.

Nhưng mà... Hình như có cái gì đó sai sai. Hức... Thôi chết, chẳng lẽ là. Nếu vậy ,cần phải chạy trước mới được.

Sau khi phát hiện mình giống như mấy bà bán cá ngoài chợ đi chờ tới mức tỉnh người ta.Mà người đó lại chính là anh trai đáng quý của mình , kế hoạch hay nhất mà cô nghĩ ra được là chạy.

- Thôi em đi học trước đây, hai không cần chờ đâu_nói xong còn vỗ “Bồm Bộp ” mấy cái vào lưng Hải Lâm rồi chạy mất dép.

Lúc cậu hoàn hồn lại thì Tuệ Lâm đã thay đồ xong xuôi, rồi men theo cầu thang trượt xuống, thoát cái đã ra khỏi nhà

-Phan Tuệ Lâm, Mày Đi Chết Đi_vừa ra khỏi cửa cô nghe được tiếng rống này suýt nữa đứng tim mà chết a. Kỹ Thuật rống của anh cô thuộc hàng chuẩn rồi nha. Đến nỗi , mấy chú chim nhỏ liền bị anh cô dọa sợ bay hết rồi.

(Thế mà có ai đó ngủ như diên chả nghe thấy gì)

2. Chương 2:chạy Nước Đồi

Sau khi nhanh chân vọt ra khỏi nhà, cô từ từ đi đến trạm xe buýt gần đó.

Vừa đi vừa ngắm cảnh vật xung quanh, lại băng quơ suy nghĩ. Kể ra cũng thật là dài dòng. Anh em cô mới chuyển về Việt Nam cách đây không lâu.

Mặc dù rất tiếc nuối những tháng ngày tự do ăn chơi bên Mĩ. Nhưng dưới sự đốc thúc của bố mẹ 2 người vẫn phải về đây học tập.

Mà cô vẫn chẳng thể nào làm quen được với mùi giờ ở đây. Dù sao cũng ở bên 5 năm rồi. (Chứ ko phải do chị ham ngủ hử)

Tin...tin.. Vài tiếng còi xe vang lên. Nhìn qua mới thấy là 1 chiếc xe buýt đang chờ học sinh đi học. Oa không ngờ 1 chiếc xe buýt mà cũng thuộc hàng tốt như vậy. Ngay cả kính chiếu hậu cũng là hàng hiệu a

(Ngồi xe hơi 4 chỗ riết nên chưa thấy xe buýt bao giờ)

Do mãi ngắm nghía cái gọi là xe buýt. Nên quên mất là mình cũng đi học bằng xe buýt. Nhìn đồng hồ đeo tay...

-What the... 6g51 rồi, sao có thể_hốt hoảng thốt lên vài tiếng. Lại nhìn sang chỗ hồi nãy, Chiếc xe buýt gần đó đã chạy mất hút.

Khổ não vỡ trán

-chết rồi, ba mà biết mình đi học trễ thì..._ai nha, cô ko dám nghĩ đến về sau nữa.

Nói vậy chỉ còn 1 cách...Chạy. Lờn nói đi đôi với hành động. Kiễng chân lên liền phóng 1 cái Vèo. Dù sao Tuệ Lâm cô cũng từng đạt huy chương bạc cuộc thi MaRaTông cấp quốc gia. Cô ko tin mình ko thể đến kịp giờ.

Thế là trên đường lớn xảy ra 1 màn , 1 người con gái đang chạy như diên. Mà người đi đường cũng chỉ cảm thấy 1 làn gió mát thoảng qua.

...

Học ...học...Thở hồng học dừng lại trước cổng trường Thiên Thanh. Đây là ngôi trường có điểm thi đầu vào cao kinh khủng.

Bạn phải đạt ít nhất 85 trên 100 điểm mới được vào đây. Vì vậy ngôi trường này rất coi trọng cả về đạo đức và học tập.

Mà điều quan trọng hiện tại là cổng trường cao 3mét đã đóng. Cô phải vào kiểu gì đây.Nhìn thấy bức tường cao 2mét gần đó. Bỗng 1 ý nghĩ thoáng qua, cô đã có cách rồi.

- Ha ha ha, bức tường chết tiệt đừng tưởng chị mày chịu thua nhá, đóng cổng hả vậy thì chị sẽ leo vào_Vui vẻ cười mấy tiếng, không nhìn được mà la lớn.

- Mẹ ơi, chị kia đang nói chuyện với ai vậy__ 1 giọng nói non nớt gần đó vang lên
- À, chị đó có vấn đề về thần kinh đó đừng nhìn con__ người mẹ cầm tay đứa con dịu dàng lên tiếng.
- Chắc..chắc..đẹp vậy mà lại bị điên__1 người gần đó làm bộ đáng tiếc nuối tặc lưỡi.

Nhưng cô nào có để ý mà đang đắm chìm trong kế hoạch leo tường của mình. Nghĩ là làm cô quảng cặp da vào trước. Sau đó liền lấy đà phóng lên bám tay lên bờ tường rồi mượn lực leo qua.

Động tác vô cùng thuần thục, có vẻ như cô đã làm qua rất nhiều lần.

Phịch...Đáp xuống 1 cách đẹp mắt thậm chí còn không cần chống tay. Phủi bụi trên cặp sách, vừa bước được 1 bước liền khựng lại.

Vì sao à? Vì ông bảo vệ mập ú đang đi về phía cô đây này. Có vẻ như lúc nãy do cô tự ki lớn tiếng quá nên ông đã nghe được.

Điều đầu tiên cô có thể nghĩ được là chạy...Vào. Bằng tốc độ nhanh nhất cô phóng đi.

-Này, Em học sinh lớp nào đấy...Này này không được chạy__Chưa kịp nói hết câu liền nhìn thấy cô chạy đi, ông ta la lên như tiếng heo bị chọc tiết.

Ngu gì đứng lại, đứng lại nghe mấy người chửi à. Tôi đâu có bị ngu. Trong lòng thầm bổ sung thêm 1 câu,dưới chân lại tăng thêm tốc độ.

- Còn không mau đứng lại cho tôi__ Cái giọng the thé đó lại vang lên. Không nhận được mà quay lại nhìn, “Phụt” tình cảnh này làm cô tức cười chết mất.

Với cái thân hình trên 80kg đó thì chạy lại ai chứ. Chẳng hiểu sao ông ta lại được làm bảo vệ nữa. Chưa nói lúc chạy lớp mỡ trên mặt cứ rung rung nhìn chẳng khác loài heo là mấy.

Mà cô do nhìn phía sau nên không nhìn đường và thế là...RẦM

Ủa nhưng mà sao nó không có đau như cô nghĩ mà lại thấy êm êm vậy. Á, hình như....hình như là có người đang làm đệm thịt cho cô....

3. Chương 3:hot Boy Hay Hot Dog

Hình ảnh đập vào mắt cô lúc này là 1 khuôn mặt phải nói là cực kì xinh đẹp a. Đôi mắt 2 mí to dài với tròng mắt màu xanh lá hiếm có. Sóng mũi cao thẳng làn da trắng như da em bé vậy. Mái tóc vàng tự nhiên.

Thật đúng là một gương mặt yêu nghiệt a. Mà điều quan trọng bây giờ là Cô đang nằm đè lên người cậu gần đến mức có thể nhìn thấy từng lỗ chân lông.

- Này, ngấm đủ chưa. còn không mau đứng dậy__ ai nha không ngờ cô cũng có tư chất làm sắc nữ, tự nhiên lại Ngấm trai quên mất trời đất.

- A, xin lỗi cậu__ Cô vừa đứng lên vừa bối rối xin lỗi

-Học sinh lớp nào?_Cậu từ từ đứng dậy . Phủi phủi bụi còn dính trên áo hoodie. Trên mặt có mang theo nét khinh thường. Cậu từ trước giờ luôn ghét sự đụng chạm từ những đứa con gái

- 11A7.__ cô nhẹ giọng đáp lời,cũng nhìn thấy được nét mặt khinh thường đó. Sao vậy chứ ,chỉ là đè người cậu ta 1 chút thôi mà.

Mà lúc này ông bảo vệ cũng đã đuổi tới.

-Học học... Này học sinh kia còn không mau khai ra,học lớp nào mà dám đi học trễ hả? __vừa thở hồng hộc vừa hỏi.

- A, chào chú nhìn chứ càng ngày càng trẻ đẹp ra đó nha, chú đang ăn kiêng hả.
- Em đừng có ở đó mà đánh trống lảng, còn nữa tôi ốm từ đó giờ rồi không cần khen__ cứ tưởng có thể nhân lúc này chạy đi ,ai dè ông ta lại không bị trúng trò này
- Cô ấy học 11A7, thưa chú__ lúc bấy giờ cậu hot boy tóc vàng mới lên tiếng. Vừa nghe xong quả thật muốn tát cho cậu ta 1 cái. Tức chết mà
- A, Thắng em đi học lại rồi sao? __ lúc này ông bảo vệ lại bày ra vẻ mặt khác hoàn toàn, vui vẻ cười đáp.
- em đã khỏe, cảm ơn thầy.
- Mà lúc này em nói học sinh này học A7 phải không?
- Vâng ạ
- Thôi em vào lớp trước đi, để tôi dạy dỗ học sinh này 1 chút.

2 người , người hỏi ng đáp có vẻ thân thiết a. Còn cô trong lòng đem phỉ nhổ, chửi bới 2 người cả trăm lần. Hình tượng hot boy soái ca trong lòng cô triệt để sụp đổ. Hot Boy gì chứ Hot dog thì có.

Sau khi bị ông bảo vệ giáo huấn cho một trận, lại được thầy hiệu phó đích thân đưa đến lớp. Đúng là khóc không ra nước mắt mà.

Giờ ra chơi... Tại căn tin trường ...

Trước mặt cô lúc này là một hàng dài dằng dẵng học sinh chen chúc mua đồ ăn. Ai nha đến khi nào mới tới lượt cô đây. Sáng sớm do dậy trễ cho nên vẫn chưa kịp bỏ gì vào bụng.

Bằng chứng là bụng cô đang kêu Rột... Rột hưởng ứng. Thôi thì đành phải vậy. Thế là cô xắn tay áo lên chuẩn bị chen vô cái đống hỗn độn này.

Sau một hồi chen chen chúc chúc cô đã được hưởng thành quả xứng đáng với đĩa cơm sườn canh bí đỏ thơm phức. Nhưng vì cô không chú ý đằng sau nên khi quay lại đã va trúng 1 bức tường. Nói vậy là vì người này cao tới 1m80 a. Điều dĩ nhiên là tất cả đồ ăn đều nằm trên áo cậu ta. Trong lúc cô đang tiếc nuối đĩa cơm cậu ta cất giọng trầm trầm.

- Cô cố ý
- A , xin lỗi tớ không thấy cậu__hốt hoảng đáp lời, lúc này cô mới để ý thấy cậu ta chính là tên hot dog lúc sáng.
- Anh__ cộc lốc lên tiếng.
- Hả sao cơ?
- tôi lớn tuổi hơn cô__cậu không kiên nhẫn giải thích.
- A, em ko có cố ý đâu dù sao thì anh cũng là đàn anh đi trước nha.... ..(lượt bỏ 1000 từ)__phải nhường nhịn a, Dù sao thì cậu ta cũng là hội trưởng Hội học sinh.....
- được rồi tôi tha cho cô lần này, đi đi

__ sau khi nghe bài diễn văn dài dằng dẳng để giải thích của cô, cuối cùng cậu ta cũng chào thua. Không kiên nhẫn phát tay bảo cô về lớp.

Rột... Rột...đúng là mất công mà, đồ ăn của tui ,cơm sườn của tôi. Vừa xoa xoa cái bụng đang kịch liệt phản ứng vừa đi về lớp...Trong lòng lại lòi tổ tông 18 đời của người ta ra mà chửi...

4. Chương 4:tâm Hồn Tự Sướng

ChiềuRa về... lúc này cô đang có mặt tại nhà xử lí hết đồng đồ ăn bù cho hồi sáng.

Nhớ lại lúc này mấy bạn nữ sinh trong lớp chả hiểu sao lại nhìn cô với ánh mắt giết người vậy chứ (tại chị đụng vô hot boy của lòg họ á)

Thôi kệ vậy, vô tư tiếp tục ăn. Ta ăn, ta ăn, ta ăn nữa này.

10 phút sau, tất cả đồ ăn gồm 1dĩa mực nướng, 1 nồi tôm luộc, dĩa thịt nướng cùng 3 trái xoài cỡ bự đều bị cô xử lí sạch sẽ. Sảng khoái vỗ vỗ bụng căng tròn...rồi chẳng hề giữ hình tượng...Ồ 1 tiếng vang trời.

Lôi iphone 6s của mình ra, trước đó còn tranh thủ sửa sang lại nhan sắc 1 tí. Rồi tự sướng cùng đồng bát đĩa trống trơn ^•^...1 lát sau tấm hình đã được cô đăng lên trang cá nhân. Trong tấm hình cô chu chu môi đỏ, phồng má lên mắt 2 mí to tròn kết hợp với làn da trắng trông dễ thương cực kì, nhưng bên cạnh cô là chồng bát đĩa trống hoắt làm cho tấm hình nhìn phản cảm cực kì.

Trong đó cô cập nhập trạng thái của mình: Ta bị bỏ đói cả sáng và đây là kết quả...:)))

Vừa nhấn nút đăng xong điện thoại lại reo....

~~Because im too lonely lonely girl. Xung quanh đông vui nhưng em vẫn thấy sao mình thật cô đơn...(nhạc chuông)

-Alô, có chuyện gì vậy mẹ?

<- tôi=" " nay=" " chắc=" " ba=" " mẹ=" " ko=" " về=" " kịp," " con=" " với=" " anh=" " không=" " cần=" " đợi=" " đâu=" " > _1 giọng nói dịu dàng từ phía bên kia cất lên

-A,Vâng con biết rồi ạ, nhớ về sớm đây, con cúp máy đây- vui vẻ đáp lời, không kịp để cho người kia nói gì cô liền tắt máy.

Ngay sau đó, Vẻ mặt vui vẻ liền tắt ngấm. Hàng mi cong dài rũ xuống, che dấu nét buồn nơi khoé mắt.

Vậy đây, đây chính là cuộc sống của cô. Giàu có thì sao, xe hơi nhà lầu thì sao? có cũng dc mà Không có cũng chẳng sao. Điều mà Tuệ Lâm cô luôn theo đuổi bấy lâu chính là gia đình. 1 gia đình thật sự. Một nơi ấm áp tràn đầy tình yêu thương. Như thế có khó quá sao.

Cô biết ba mẹ bận bịu nhiều việc là muốn chăm lo cho anh em cô nhưng mà họ có từng để ý đến cảm nhận của cô không?

Công tác. công tác lúc nào cũng công tác. Thử hỏi có mấy ngày mọi người được chân chính quây quần bên nhau. Họ cho là họ biết tất cả nhưng... thật sự họ chẳng hiểu gì hết. Một tí cũng không...

1 giọt nước mắt trong suốt rơi xuống...

Chầm chậm gạt đi nước mắt còn đọng lại bên khoé mắt, trog lòng lại thầm nhủ đây là lần cuối cô phải khóc. Cô rất ghét khóc vì nó làm cho cô cảm thấy mình yếu đuối.Vỗ vỗ mặt vài cái muốn làm cho bản thân tỉnh táo hơn.

Ting...ting... Vài tiếng vang lên... Oa cô mới đăng hình được 1 tí mà đã có tới 26 like cùng 8 bình luận. Nhấp vào ô bình luận lại phát hiện.... Cái thế loại gì vậy. Toàn là đám bạn ở trường cũ comment , mà chủ yếu là mắng xéo cô không à nha.

Mun phạm: ồ ồ heo à, mi tăg cân gớm nhể...^•^

Dương dương: ta thực sự nghi ngờ rằng mi có họ hàng với loài heo.

Thập tam: Phải là heo nái cơ!!!

Mỹ linh nguyên: that right...

Linh Linh: tụi bay phán đứg ý tao...like nè...;-))

Moon nguyên: phải xa tui nên ko kiềm chế đc đó mà...hồ hồ

Thi đơrémòn: sai hết rồi, heo sao có thể bằng được tiểu lâm lâm, Phải là voi cơ....

Lâm Anh Minh: Thế đã có ai gặp xui xẻo chưa Tiểu Lâm Lâm đáng yêu của tui.

Hứ, cái đám trời đánh này đã biết cô ghét cái tên Tiểu Lâm Lâm này mà còn cố tình gọi.

Thật ra thì trong 1 lần thua cá cược nên cô đã để cho bọn họ đặt lại tên facebook cho mình. Ai dè họ lại đặt cái tên Tiểu Lâm lâm sến súa này nghe mà phát nản a.

Nhấp vào ô bình luận trả lời

Tiểu lâm lâm: Tụi bay là 1 đám chó ghê...đập đầu vô gối chết đi là vừa

Bình luận xong cũng tắt máy bảo cô giúp việc dọn dẹp bàn ăn cô chui tọt vào giường ngủ.

Vì hôm nay đi học sáng chiều luôn cho nên cô vẫn chưa được ngủ trưa a.

Oáp...ngáp dài 1 cái liền leo lên giường ngủ. Vài phút sau liền nghe phát ra tiếng ngáy nho nhỏ...

5. Chương 5: Heo Mẹ Đã Về

5g15 sáng.... ~Because im too lonely lonely girl. Xung quanh đông vui nhưng em vẫn thấy sao mình thật cô đơn~

Tiếng nhạc chuông điện thoại vang lên lần thứ 28...Bấy giờ người nằm trên giường mới có phản ứng. Vươn tay với tới cái điện thoại trong tình trạng nửa tỉnh nửa mê...

- Tên chết tiệt nào dám phá giấc ngủ của chị hả???...

< -=" cái=" con=" điên=" này=" ,=" này=" có=" quên=" cái=" gì=" không=" hả=" > từ đầu dây bên kia 1 giọng nói phải gọi là " trong trẻo " như tiếng gấm của sư tử vang lên.

Vừa nghe xong câu này cô liền tỉnh ngủ. Thôi Chết, hôm nay là ngày "Heo Mẹ" về.

Áo nào vỗ trán, sao cô có thể quên được chứ.

Sở dĩ gọi nhỏ là heo là vì Nhỏ Linh này rất thích ăn. Đặc biệt là đồ ngọt, nói chung là chỉ cần thấy có đồ ăn là 2 mắt sáng rỡ. Cung cách ăn uống của nhỏ còn đặc biệt hơn cô gấp mấy lần. Lại cộng với thân hình hơi bị "khiêm tốn" quá mức nên cái biệt danh này từ đó mà ra.

- A , linh linh yêu quý, đẹp gái dễ thương mi về hồi nào vậy sao không nói tao 1 tiếng._Nịnh nọt lên tiếng, cô rất muốn bảo vệ lộ tai của mình nha.Trình độ rổng của Nhỏ cùng anh cô thuộc loại vô đối rồi

Đôi khi, cô cứ tưởng 2 người cùng 1 chuồng mà ra.

<-khỏi phải=" nịnh,=" quên=" thì=" nói=" đại=" ra=" đi,=" tôi=" mới=" gọi=" sáng=" ra=" liền=" quên,=" thiệt=" tình,=" > _ Giọng nói tuy đã nhẹ nhàng khònh ít nhưng vẫn còn gắt gỏng.

-hì hì_ ngậy ngô cười lại 2 tiếng, trong lòng thầm nghĩ may thật, mém chết, cô không muốn ném thử cái tuyệt chiêu lấy thịt đè người của nhỏ đâu.Kinh khủng lắm, nhớ lại mà rùng mình.

<- còn=" không=" mau=" ra=" rút=" tao,=" cười=" cái=" gì=" > _ nói xong liền cúp máy 1 cái rụp.Hoàng Linh chính là bạn thân của cô ở bên Mĩ .Gia cảnh cũng thuộc vào loại tốt, Bố là Thiếu tướng trong quân đội ở Đà Loan.Mẹ lại là công dân Mĩ nên Nói cách khác thì nhỏ là chính là con lai.

Thôi không nghĩ vẩn vơ nữa, Tuệ Lâm nhanh tay nhanh chân thay đồ vọt ra sân bay.

Vì muốn nhanh ra sân bay, nên cô đã tự lái chiếc BMW năm ngoái mẹ mới mua cho cô. Lúc bên Mĩ cô cũng đã có bằng lái xe rồi nhưng mà lại rất ít khi dùng.

Mà cô chẳng hiểu tay nghề lái xe của cô tốt như vậy mà ba mẹ lại cấm cô chạy xe.

Nếu các bạn để ý kĩ sẽ thấy , tốc độ chiếc xe hiện tại là 85km/h. Quả là con mẹ nó biến thái mà. Tay nghề tốt trong ngành đua xe thì có.

Mà sở dĩ ba mẹ không cho cô lái xe hơi vì trong 1 lần vô tình nhìn thấy con mình đang đua xe bạt mạng trên đường cao tốc nên từ đó tịch thu luôn bằng lái xe của cô.

Nhưng cô vẫn lén ngồi nhà chạy hoài à, chẳng ai biết.

Nói về đua xe thì đây là 1 trong những sở thích của cô. Cái cảm giác vượt qua mặt mọi người, cảm nhận làn gió lùa vào tóc, quả thật rất kích thích nha...

Đến sân bay, Tuệ Lâm ngó đông ngó tây tìm kiếm bạn mình.

Tuy mới sáng sớm nhưng sân bay đã đông nghịt người. Lúc này do vội vàng đi nên cô đã quên cầm theo điện thoại rồi, giờ làm sao tìm được nhỏ Linh đây.

Mà cũng quái lạ thật, với cái thân hình 72kg mập mạp đó của nhỏ đáng lẽ đi đâu cũng dễ nhìn thấy được mới đúng chứ.

A, đây rồi, vừa nghĩ đến đây liền thấy Hoàng Linh. Thì ra là này giờ nhỏ đứng sau lưng người đàn ông thân hình mập mạp đặc biệt to lớn nên cô mới không thấy đâu cả.

-Linh ơi, hú hú tao ở đây này!_vui vẻ la lớn nhằm muốn thu hút sự chú ý của người kia. Nhưng có vẻ Nhỏ vẫn đắm chìm trong suy nghĩ của mình, nào hay biết Tuệ Lâm đang đến gần.

-Này, nghĩ gì mà thất thần vậy?_ Hươu hươu tay trước mặt nhỏ, xác định này giờ Hoàng Linh chỉ nhìn về 1 phía. Theo bản năng cô cũng nhìn theo hướng đó.

Ủa đó chẳng phải Anh hai Phan Hải Lâm của cô đó sao ?. Ông làm gì ở sân bay vậy nhỉ? Trong lòng cô lại trầm trồ thắc mắc.

Mà cái con nhỏ Linh chết tiệt này, bệnh mê trai còn nặng hơn cô nghĩ nữa. Mỗi lần nhìn thấy anh cô liền ngây người ra như vậy a...

Thiệt là hết chỗ nói rồi.

-Linh ơi, Tỉnh tỉnh, hồn về với xác đi _Khó chịu lay lay người nhỏ, cô còn muốn về nhà ngủ tiếp nha...Tí còn phải đi học, để trễ nữa là không xong với ông bảo vệ đó nha.

Nhỏ này chắc thích anh cô đến phát điên rồi, Kêu mãi cũng chẳng thấy phản ứng...

6. Chương 6: Buổi Hẹn hò Bất Đắc Dĩ

- Álại trễ nữa rồi....Rầm...Ui da... _ 6g 48 ai đó đang lật đật chạy đi thay đồ, đến nỗi chẳng nhìn đường rồi vấp phải đôi dép của chính mình té lăn ra giữa phòng.

(Cái này gọi là gây nghiệt tự chịu a)

Nguyên lai là cô tranh thủ về nhà ngủ 1 chút cho thoải lòng, ai dè lại quên cài báo thức. Hồi này lúc gặp anh hai ổng đã nói với cô là ổng sẽ đi chơi với bạn tới cuối tuần mới về a.

Cho nên cũng chẳng có ai rống gọi cô dậy nha. Và thế mới xảy ra 1 màn lúc này.

(Đợi rống mới chịu dậy...bái phục...)

Lại hốt ha hốt hải chạy ra ngoài đường, rút kinh nghiệm hôm qua cô gọi ngay 1 chiếc taxi chở đến trường.

Nhưng mà , có điều tới trước cổng trường mới phát hiện ra 1 vấn đề cực kì nghiêm trọng mình thế mà lại quên mang theo ví tiền. Thế là bị ông tài xế mắng cho 1 trận còn giữ lại trước cổng không cho đi đâu cả, tới khi nào cô trả tiền mới thôi.

Ôi trời ơi, sao số cô lại khổ như vậy hả? Nhìn nhìn đồng hồ trên tay 6g52... Còn 8 phút nữa vô học rồi.

Ông anh Hải Lâm lại đang đi chơi ổng dần là không được làm phiền ổng nha. Làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ?... Trong lúc hốt hoảng lại nghe được 1 giọng nói như cứu vớt sinh mạng cô vậy.

- Để tôi trả cho cô ấy_ ai nha, cô yêu chết cái người phát ra cái âm thanh này.

Quay lại liền thấy người đến là 1 nam sinh chắc cỡ tuổi cô, trên thân là đồng phục của trường Thiên Thanh. Ra là học sinh cùng trường nha.

- Đây , con trai ta khuyên cậu 1 câu, đừng nên để bị lừa nha, nhìn trắng trẻo xinh xắn vậy thôi chứ ai biết được lòng dạ ra sao, sau này có hối hận cũng không kịp_ Ông tài xế ra về khuyên nhủ bắt đầu lải nhải đủ thứ.

Mà cô càng nghe mặt càng đen lại. Trong lòng thầm kêu gào “Gì chứ, chỉ là quên mang tiền thôi mà cũng bị nhìn thành kẻ lừa gạt hả”

- Không sao, cháu tự biết mình đang làm gì, cảm ơn chú đã nhắc nhở_ Cậu Khách sáo đáp lại vài câu.

Lúc này cô mới nhìn rõ mặt cậu ta. Oa, lại là 1 soái ca nha. Mái tóc đen thẳng tắp ôm lấy khuôn mặt, làn da phấn nộn nhìn vào mà muốn véo vài cái. Mắt hạnh to tròn, sóng mũi cao vút lại nhỏ nhắn. Kết hợp cùng với bờ môi không mỏng không dày lại đỏ thắm. Vô cùng chọc người ta yêu thương.

Nếu so với tên hot dog cô gặp hôm qua thì cậu lại bớt đi cái gì đó tà mị mà thay vào đó là nét ngây thơ trong sáng. Làm người ta nhìn không nỡ rời mắt.

-Aiii..., được rồi tùy cậu vậy_Ông tài xế thở dài ,bày ra vẻ mặt không nỡ nhưng rồi cũng cầm theo 100.000 rời đi. (Bày đặt ớn)

- Cảm ơn cậu nha, nếu không có cậu tớ cũng không biết làm sao nữa...._ bấy giờ Tuệ Lâm mới lên tiếng.

- Đừng cảm ơn vội, tôi chưa bao giờ giúp ai không công cả_ Đánh gãy lời cảm ơn của cô, cậu đáp.

Vừa nghe được câu này trong lòng cô lại thầm rửa “chẳng lẽ mấy anh đẹp trai trên đời này đều là cáo đội lớp người hết sao”

- Vậy cậu muốn tớ trả ơn như thế nào_ Ngoài mặt cô vẫn là bình tĩnh đáp lời.

- Đi chơi với tôi_ còn chưa kịp để cô nói được gì, như vậy liền nắm tay cô lôi đi.

.....

- Đây, cậu không phải đi học hả? Sao bây giờ còn rảnh rồi đi chơi?... Tuệ Lâm bực bội la lối, này giờ cô đã cố gắng không biết bao nhiêu lần để thoát khỏi sự kiểm kẹp của cậu ta. Nhưng hầu như đều là vô dụng.

- Con mẹ nó, cậu có nghe tôi nói gì không hả?... Thấy người đằng trước chẳng những không để ý đến mình, thậm chí còn cố tình lơ đi. Duy chỉ có bàn tay lúc nào cũng gắt gao nắm chặt cánh tay cô. Tuệ Lâm tức giận rống 1 tiếng.

Mẹ nó, cứ tưởng trả tiền xong là được. Ai dè, soái ca mà mình trong lòng nức nở khen còn chưa hỏi gì liền 1 mạch kéo cô đến đây.

Bộp...bộp nhiên cậu đứng lại làm cô chưa kịp chuẩn bị gì mà đâm sầm vào lưng cậu. Cứ tưởng mình đã được giải thoát . ai dè, cậu ta nói ra 1 câu trực tiếp làm cô chết lặng...

- Đã đến nơi rồi, đi chơi thôi_ Trực tiếp bỏ ngoài tai những lời cô nói. Cậu nhanh chân kéo cô đi vào khu vui chơi.

Người nào đó trong lòng buồn bực. Cô đang đi chơi với trai nha, lại là 1 thằng cha lạ hoắc. Thậm chí ngay cả tên cũng chẳng biết. Cái này có được gọi là bỏ học đi theo trai không nhỉ

7. Chương 7: Ma Ải Ma Ai?

Vô vọng, thật không ngờ cậu ta một mạch liền kéo cô thẳng đến khu vui chơi. Trong lòng liền tự hỏi không biết cậu ta có vấn đề về thần kinh không.

Đành vậy, cho dù lúc này có quay lại trường thì cũng không kịp. Nghĩ đến đây liền cảm thấy chán nản. Ngày đầu tiên đi học trễ ngày, ngày thứ hai lại nghỉ học đi chơi với soái ca. Không biết cô đây là số tốt hay là quá xui xẻo đây.

Nhưng Tuệ Lâm khi vừa nhìn thấy khung cảnh nhộn nhịp ở đây 2 mắt liền phát sáng. Oa, đu quay kia, tàu lượn siêu tốc nè, nhà ma nữa. Lâu lắm rồi mới đi công viên lại nha. Hồi trước, phần lớn đều nằm ở nhà ngủ. Buồn muốn chết nha.

- Nhanh nhanh, qua bên này__ hình như có ai đó lúc nãy trong lòng còn chửi xéo người ta mà bây giờ thấy trò chơi liền quên tất cả.

Mà cậu con trai cũng không lên tiếng để mặc cô kéo đi. Từ đầu đến giờ toàn bày ra bộ mặt ngầu.

Thế là 2 người leo lên khoang tàu lượn siêu tốc tiếp theo.

- ÁÁÁ.... __ nguyên bản cứ tưởng tiếng la này phát ra từ 1 cô gái yếu đuối nào đó. Ai dè, tiếng vang rung động trời này lại xuất phát từ người ngồi kế cô đây.

Bực bội bịt chặt lỗ tai, cô sắp bị cậu ta làm cho điếc tới nơi rồi. Cái người nãy giờ làm mặt ngầu với cô đâu rồi. Cứ tưởng đàn ông con trai phải mạnh mẽ, giỏi chịu đựng chứ. Vậy mà từ lúc leo lên đây toàn là hét và hét.

...

Oẹ ...oẹ... Người nào đó mặt tái mét, vừa xuống đến nơi liền nôn thốc nôn tháo. Chính cậu cũng không ngờ rằng con tàu đó lại cao đến vậy. Nói trắng ra thì đây là lần đầu tiên cậu đi đến khu vui chơi.

Ý nghĩ ban đầu của cậu là tìm đại người nào đó đi chơi với mình. Mới về Việt Nam nên cái gì cũng lạ lẫm.

Vốn muốn rủ ông anh họ đi cùng. Nhưng “cục nước đá” đó nhất quyết từ chối. Vừa vặn lúc bước ra cổng trường thấy 1 màn như vậy, thế là công cuộc lừa gạt con gái nhà lành liền thành công xuất sắc nha.

- Này này, chúng ta qua kia chơi đi__ Tuệ Lâm hưng phấn vỗ vai cậu chỉ về 1 hướng.

Nhìn theo hướng cô chỉ, đập vào mắt cậu chính là 2 chữ “Nhà Ma” to đùng. Tim không nhin được mà run lấy bầy, người này khẩu vị cũng nặng thật. Hết tàu lượn lại đến nhà ma, mặt cậu hiện tại lại tái xanh 1 mảng.

- Cô đi đi, tôi ở đây nghỉ 1 lát sẽ vào sau__ Ngoài mặt tuy hơi xanh xao nhưng vẫn từ tốn đáp lời. Nói nhảm, cậu mà để cô ta biết cậu sợ ma thì hình tượng cold boy cố gắng xây dựng bấy lâu liền tan thành mây khói.

- Tiếc thật, vậy tôi đi trước nhé__ Tuệ Lâm vui vẻ mua 1 vé đi vào nhà ma, cùng đi trước cô cũng có vài người.

Hú...ú...ú... 1 âm thanh ghê tởm kéo dài vang lên làm mấy nữ sinh trước mặt hết hồn la toáng lên, có 1 bạn không chịu được mà chạy thẳng ra ngoài.

Còn cô vừa đi vừa găm ghĩa lại gật gù âm thầm nhận xét. Không tệ, nhìn rất giống thật, ngay cả cô cũng thấy giật mình nha. Thể loại Ma gì ở đây cũng có: đầu trâu mặt ngựa, 18 tầng địa ngục, ma đứt đầu ...ngay cả máu nhìn cũng y như thật.

Thế là cô hứng thú sờ sờ chỗ này bóp bóp chỗ kia. Ngay cả mấy con ma chạy ra hù cũng sờ luôn.

(Chắc em chết cười với chị này)

Vì nơi này có chút tối nên bước chân cô không được linh hoạt cho lắm.

Sờ loạn 1 lát lại sờ trúng 1 con ma hình người. Ta sờ, ta sờ, ta sờ này. Ủa sao càng sờ càng thấy giống người thật vậy. Mũi cao này, mắt to này, tóc mềm này, môi mịn nữa. Chẳng lẽ...là...là ma thật.

- Sờ đã đủ chưa?_ Bỗng nhiên tiếng nói phát ra từ con ma làm cô giật cả mình thu tay lại.

- Á... Tôi...tôi...tôi không cố ý...làm..làm phiền người đâu, người...người hãy trở về đi, tôi...tôi hứa sau này mỗi ngày sẽ...sẽ tới cúng kiến cho người mà.

Lấy hết can đảm Lấp bấp nói vài chữ, lại thấy “con ma” yên lặng cô nghĩ điều kiện mình ra chưa đủ hấp dẫn nên tiếp lời.

- Người yên tâm...ta nhất định sẽ giữ lời mà. Hay là người chê đồ ăn ở đây không đủ ngon. Vậy ngày mai ta sẽ mang thịt heo quay đến cho người. Hay người thích ăn thịt gà nướng...(đã lớt bỏ 500 từ)

Có vẻ như người nào đó vừa nhắc đến đồ ăn là mắt đang toả sáng, say mê mà nói , nói đến chảy cả nước miếng , lại quên mất trước mặt mình là một “con ma”.

8. Chương 8: Kiss X Kiss

- Phụt...A hahaha..._ người nào đó nhin không được phun nước miếng, cười đến quên trời quên đất. Đây là lần đầu tiên sau 8 năm Hồ Hữu Thắng cậu được cười sảng khoái như vậy nha.

Nếu mọi người nhìn thấy bộ dạng của cô lúc này cũng sẽ có phản ứng giống cậu thôi.

Thậm chí cậu còn quên mất cả chứng bệnh “ghét chạm vào con gái” của mình luôn.

- Ế, ma mà cũng biết cười hả? Cứ tưởng dây thần kinh cười bị đứt rồi chứ_ Nói xong lại cảm thấy có gì đó không đúng. Thế là bạo gan nhích lại gần để ngắm kĩ cái được gọi là ma hơn. Mà cái nhích của cô thậm chí còn chưa được 1 gang tay.= • =”

- Khỏi phải ngắm, tôi là người _ giọng nói này xác thực là phát ra từ “con ma” nha.

- Làm sao ta biết được là người có nói sự thật hay không? Lỡ đâu người thấy ta xinh gái rồi kéo ta chết chung thì sao_ Tuệ Lâm vẫn bán tính bán nghi trả lời, cũng lùi lại vài bước không dám bước tới nữa.

Bộ dạng quả thật khác hẳn với dáng vẻ hùng hùng hổ hổ lúc nãy.

- Không tin sao?_ “Con ma” lên tiếng đáp. Mà sao cô càng nghe càng thấy giọng nói này quen tai vậy nhỉ? Chẳng lẽ lúc sống nó có quen biết với cô hả.

Tuệ Lâm thành thật gật gật đầu, Thế mà mẹ cô cứ bảo cô mê tín. Bây giờ thì hay rồi, ma thật sự đuổi tới bên người cô rồi.

Nhờ một ít ánh sáng hắt lên từ cây nến gần đó, thấy được cái gật đầu của cô.Vuốt vuốt mũi, Hữu Thắng có cảm xúc muốn đập đầu vô tường chết.

Cậu thừa nhận rằng cậu vô tình thật, lạnh lùng thật. Nhưng mà đến mức dọa người ta tưởng mình là ma thì đây là trường hợp đầu tiên nha.

Tuệ Lâm đang mong chờ con ma chứng minh mình là người thật. Bỗng nhiên xung quanh chỗ cô lại sáng lên 1 mảng.

Nhìn về phía phát ra ánh sáng lại thấy được khuôn mặt cực kì đẹp trai. Là kiểu đẹp điển hình phương Tây với mái tóc vàng cùng đôi mắt xanh lá. Mà ánh sáng được phát ra từ chiếc điện thoại trên tay cậu.

Nhưng mà sao càng nhìn càng thấy quen vậy nhỉ.?

-Á, là anh... hot dog...Mà khoan đã... Còn..con ma biến đâu mất tiêu rồi_ Nhanh miệng thốt ra vài từ, sau đó mới phát hiện ra mình nói sai. Nhưng có vẻ không kịp nữa rồi.

Sắc mặt của Thắng lúc này có thể nói là đen như cái đít nồi. Những vui vẻ lúc nãy liền bay sạch sẽ. Cậu đương đương là hot boy số 1 số 2 trường Thiên Thanh lại bị con nhóc này đem ra so sánh với chó. Xem có chịu nổi không chứ.

- Này, này anh có thấy con ma nào mới đi ngang qua đây không? __Vừa Vỗ vỗ vai Hữu Thắng vừa nhìn ngóng xung quanh hỏi. Bộ dạng lén la lút cứ như đi trộm đồ vậy.

- Tôi. chính. là .Con. Ma .đó .đây__

Cậu gần từng chữ, xúc động muốn nhồi từng chữ từng chữ một vào đầu cô. Vẻ mặt lạnh lùng không có tí nhiệt độ.

-Này nói thật nhé, nếu anh sợ ma thì cứ nói thẳng tôi sẽ không cười anh đâu (chỉ cười trong lòng thôi)__ trong lòng thầm bổ sung mấy chữ nhưng ngoài mặt vẫn như cũ tiếp tục nói.

Hồ Hữu Thắng nhìn cái miệng hồng hồng, nhỏ nhắn cứ liên tục khép mở. Trong lòng thắc mắc không biết nhiều chữ như vậy từ đâu chui ra. Một mạch làm cậu choáng váng cả đầu óc.

Suy nghĩ duy nhất trong đầu cậu lúc này là phải bịt lại cái “vòi phun chữ” này.

-Tôi nói nhỏ anh cái này anh nghe nhé, con ma lúc này là thấy tôi đẹp quá không chịu nổi nên muốn cưới tôi về làm vợ đấy. Rùng rợn không, còn nữa... Ừm...Ừm... __ tiếng nói tới đây bỗng im bật.

Phan Tuệ Lâm trừng lớn mắt nhìn khuôn mặt điển trai phóng đại trước mắt mình. OMG.(0.0) Nụ hôn đầu của cô cứ thế mà...cứ thế...Mất rồi...

THÌNH THỊCH...THÌNH THỊCH...

Trái tim của ai đó đang đập liên hồi.

Chưa kịp để cô hoàn hồn, người kia liền dời môi đi.

-Anh ...anh...TÊN CHẾT BẦM NHÀ NGƯỜI...__ Tay phải liền dòn hết lực “BỐP” 1 cái tát vang trời rơi ngay vào má trái của cậu, in hằn dấu 5 ngón tay rõ rệt.

Ngay sau đó Tuệ Lâm tức tối dậm chân bỏ đi. À, phải nói là chạy đi mới đúng . Trên mặt cô còn nổi lên 2 mảng hồng hồng đáng nghi.

(Đỏ mặt rồi kìa) *^•^*

Chỉ còn lại Hữu Thắng vẫn đứng đó. Vươn ngón tay lên vuốt vuốt môi mỏng. Hơi ẩm đó vẫn còn vương lại trên khoé môi,còn có cả... Vị ngọt nữa.

Ngay cả chính cậu cũng không thể hiểu được vì sao mình lại làm vậy. Nhớ lại ,từ cái ngày đó của 8 năm trước cậu liền đối với phái nữ liền bài xích, ghét bỏ, hận thù, thậm chí là ghê tởm.

Nhưng Hình như vào cái khoảnh khắc cậu chạm vào cô cái cảm xúc bài xích đó liền biến mất.

9. Chương 9: Lấy Thịt Đè Người

Lúc này đây , quả thật cô rất muốn độn thổ xuống dưới đất. Cái hình ảnh 2 người hôn nhau cứ lẩn quẩn trong đầu cô.

Thậm chí cô quên luôn là mình đang ở cái nơi gọi là Nhà Ma. Một mạch chạy thẳng ra ngoài cũng không hề quay đầu lại nhìn.

Thế là cô nhắm mắt nhắm mũi chạy, 1 lát liền thấy lối ra. Vốn dĩ, ở đây có rất nhiều đường đi. Đi đường nào cũng ra ngoài được, chỉ là tùy vào độ dài hay ngắn thôi.

Á, tức chết đi mà, ai đó vừa đi vừa vò đầu bứt tóc. Tại sao...tại sao lại như vậy chứ?? Nụ hôn mà cô tâm niệm niệm muốn dành cho tình yêu đầu của mình lại bị cướp đi 1 cách lạng xẹt như vậy.

Cô nhớ Tuệ Lâm cô ăn ở có đức lắm mà. (Chị Tự Kỉ ớn)

-Này_ có người nào đó vỗ nhẹ lên vai cô. Quay lại thì thấy cái tên đã kéo cô tới đây. Thế là bao nhiêu cảm xúc này giờ như bùng nổ. Nếu không phải cậu ta kéo cô đến đây thì làm sao có thể xảy ra những chuyện như vậy được chứ.

- Cậu...cái tên điên này...đang yên đang lành tự nhiên lôi tôi đến đây chi vậy hả? Có phải là rảnh rồi không có việc gì làm hay không? Học không lo học suốt ngày chỉ biết chơi và chơi như vậy hả??..._ người nào đó vừa nói vừa không ngừng phun nước miếng.

Tội nghiệp thay cho cậu con trai, ngờ ngờ ngác ngác đàn mặt ra. Hứng mưa xuân* cả buổi mà vẫn không biết tại sao mình bị mắng.

*Mưa xuân: nghĩa đen: mưa phùn...Nghĩa bóng: ý chỉ nước miếng phun như mưa

- Hey,...Stop here..Dừng, dừng _ Hết chịu đựng được , cậu hét toáng lên, quen miệng dùng luôn cả tiếng anh.

~Because i'm too lonely lonely girl, xung quanh đông vui nhưng em vẫn thấy sao mình thật cô đơn...~ _ tiếng nhạc chuông réo rất vang lên.

Tuệ Lâm lấy điện thoại từ trong túi váy ra, đang chuẩn bị bắt máy lại bị người kế bên giành lấy.

- Alo_ cậu thân nhiên bắt máy. Tuệ Lâm rất muốn giành lấy điện thoại nhưng khổ nỗi không phải cô quá lùn mà do cậu ta quá cao nha. Cho dù có nhón chân tới đâu cũng chẳng thể nào chạm tới điện thoại.

<-tuệ lâm=" " đầu=" " ầu=" " là=" " ai?cứp,=" " bắt=" " cóc,=" " tổng=" " tiền=" ">_Người nói ra lời này không phải ai khác mà chính là Nguyễn Thị Hoàng Linh bạn thân của cô.

- Trả đây cho tôi_ Tuệ Lâm tận lực muốn lấy điện thoại về.

- Bạn cô ấy_ cậu trả lời Linh

< -=" " họ=" " tên,=" " tuổi?=" ">_ ngắn gọn hàm xúc mà có ý tứ muốn điều tra lí lịch của người ta.

- Nguyễn Nhật Nam, 17 tuổi_ không hỏi gì mà vẫn kiên nhẫn trả lời

< -=" " gia=" " cảnh,=" " trường=" " học,=" " diện=" " mạo?=" ">_ có vẻ như nhỏ không hề lo lắng cho bạn mình, vẫn bình tĩnh hỏi.

- Giàu có, Trường Thiên Thanh, vô cùng đẹp trai._ không lấy làm phiền vì những câu hỏi vô căn cứ này , Nhật Nam tự nhiên đáp.

< -nhớ=" " đem=" " tiểu=" " lâm=" " lâm=" " toàn=" " vẹn=" " về=" " cho=" " tôi=" " đấy=" "> Nói xong cũng cúp máy.

Còn Tuệ Lâm đang tức muốn xì khói. Cái nhỏ Linh này có phải là bạn cô không vậy. Bình thường vẫn dữ như bà chằn mà ,sao hôm nay cũng chỉ hỏi có mấy câu liền thôi.

Thậm chí 1 câu hỏi hán cô cũng chẳng có.

Tức giận giành lại chiếc điện thoại trên tay Nam. Rồi 1 đường đi thẳng, dạo gần đây toàn gặp chuyện gì đâu không à. Đúng là xui tận mạng.

- Nên nhớ, Tôi tên Nguyễn Nhật Nam đấy, tạm biệt Tiểu Lâm Lâm yêu dấu, ngày khác gặp lại_ tranh thủ nói vài chữ trước khi cô đi mất hút.

Mà Tuệ Lâm nghe xong lời này sém tí nữa trượt chân. Ai cho cậu ta gọi cô như vậy hả. Còn bày đặt yêu với dấu, điên chết mà.

Quay đầu lại tặng cho cậu ta 1 cái liếc xéo. Lại bắt gặp được khuôn mặt cười toe toét của ai đó. Càng nhìn càng muốn đánh mà. Thế là cô dứt khoát quay đầu lại đi luôn... Hơi đầu để ý tới mấy tên điên.

"Thật đặc biệt", cậu bắt đầu có hứng thú rồi đấy. Xem ra những ngày ở đây sẽ không còn nhàm chán nữa rồi. Nhật Nam dứt 2 tay vào túi quần, tiêu sái rời đi.

.....

-Á áaaa..._ ai đó ụp mặt vào gối, cật lực la hét, la khản cả cổ vẫn tiếp tục la.

Cốc...cốc...cốc...

- Vào đi_ Tuệ Lâm khàn giọng nói.

Nhưng chưa kịp để cô định thần lại thì... ẦM 1 tiếng . trời đất xung quanh cô kịch liệt rung động. Hốt hoảng ôm gối, cô còn tưởng là động đất nữa. Nhìn sang mới thấy nhỏ Hoàng Linh đang nằm trên người mình.

Chưa kịp để cô nói gì một tràng dài câu hỏi cứ thế tuôn ra.

- Tên lúc này là ai vậy hả, có đẹp trai như lời cậu ta nói không? Gia cảnh có tốt thật không? Mày với hắn đi chơi những đâu rồi...(đã lướt bỏ 1 đồng từ)

Không chỉ vậy, Linh vừa hỏi vừa nhún qua nhún lại trên lưng cô. Mỗi câu đi liền với 1 cái nhún. Cô có cảm giác như xương hông của mình như muốn long ra luôn rồi. Nhún 1 mạch liền mấy trăm cái, Thế là cô chẳng thể phân biệt nổi đâu là trời, đâu là đất nữa...

10. Chương 10: Tao Sai Rồi!!!

- Mày...mày xuống...xuống đi ...rồi tao sẽ nói_ Tuệ Lâm chịu thua với cái người đang tung hoành trên người mình. Khó khăn thốt lên từng chữ.

-Rồi, rồi nói đi nói đi_ vừa nghe cô lên tiếng Hoàng Linh liền ngoan ngoãn leo xuống ngồi 1 bên.

Tuệ Lâm ngồi dậy Vặn lại khớp xương hông. Ai nha, cứ tưởng gãy lưng thật rồi ấy chứ.

Buồn bực kể lại mọi chuyện cho nhỏ nghe. Tất nhiên cô sẽ lướt bỏ cái cảnh mình bị hôn ra. Chỉ nói sơ qua là cô gặp Hội trưởng hội học sinh.

Mà cô cũng thật thắc mắc, vốn dĩ giờ đó anh ta phải ở trên trường chứ. Chẳng lẽ cũng giống cô cúp học? Có thể sao?

- Nói vậy mày vừa được đi chơi với cả 2 soái ca trong 1 ngày sao? Cái số của mày sao mà hên quá vậy hả? _ Không biết là vô tình hay cố ý người nào đó vỗ 1 cái BÓP vào lưng cô.

Trong lòng Tuệ Lâm lại cực kì chán nản. Tui mới là người bị nạn mà, sao bà lại mạnh tay thế hả. Soái ca gì hả? Đều là bệnh nhân tâm thần thì có.

-Mà này, sao chỉ có mình mày ở nhà vậy? Anh mày đâu?_Hoàng Linh giả vờ lơ đãng hỏi

- Ông đi chơi với gái rồi._ Quan tâm thì nói đại đi, còn bày đặt này nọ. Cho người ghen chết luôn đi.

- Sao? Thiệt hả? Đi đâu, làm gì, đi với ai? Có xa không? Bao nhiêu cây số?_ Nhỏ vừa nghe đến đây liền không thể nào bình tĩnh nổi.

- Mày từ từ chút, hỏi 1 đồng như vậy ai trả lời cho nổi

- Thế anh Lâm đi với bạn gái sao? Bạn gái mới hả?_ Nhíu mày lo lắng hỏi. Cũng phải thôi ,người ta yêu đơn phương anh trai cô cũng hơn 3 năm rồi. Không lo lắng mới là chuyện lạ đó.

- Đúng vậy... Ông đi với 2 tên bêêê, mỗi người 1 nửa cộng lại thành 1 cô gái nha.._ Tuệ Lâm giả bộ ngây thơ phán.

- Aiii...may thật, cái con nhỏ này làm tao lo sốt vó à_ Linh thở phào nhẹ nhõm nói.

- Thế đứa nào vừa mới bày ra khuôn mặt lạnh hả? Tao thừa biết hết rồi, còn bày đặt giả vờ với tao_ Tuệ Lâm nói 1 câu liền vạch trần sự thật ra, chẳng chừa cho nhỏ 1 tí mặt mũi nào.

- Mày nữa, thừa biết da mặt tao mỏng còn cứ chọc tao vậy hả? Tao cho mày chọc này_ dứt lời liền nằm đè lên người Tuệ Lâm. Ngón tay hương thẳng đến phía dưới nách cô mà chọc.

- A ha ha ha ha... Linh ...linh ơi tha cho tao..tao sai rồi...tao sai rồi __ Nhỏ Linh này biết cô là người có máu buồn mà, chỉ cần chọt lét cô vài cái, cô liền chịu không nổi nha.

Thế là người nào đó lúc trước mới hùng hổ nói, bây giờ cứ luôn miệng xin tha.

Tiếng cười đùa vui vẻ vang vọng khắp ngôi nhà.

.....

8g30

Bar Dark Blue

Đêm, bầu trời tối đen như mực làm nổi bật lên khung cảnh nơi đây. Tiếng nhạc xập xình phát ra không dứt...

Trong quán, ở 1 chỗ ngồi ít ai chú ý đến có 2 chàng trai đang ngồi. 2 người đều mang vẻ ngoài đẹp trai hiếm có.

1 người mang đậm chất phương tây với mái tóc vàng,

Và đôi mắt xanh lá to dài. Trên người mặc chiếc áo thun sọc đơn giản cùng quần jean đen ôm lấy cặp chân thẳng tắp. Chỉ như vậy cũng làm nổi bật lên khí chất hiếm có trên người cậu. Vừa lạnh lùng lại thành thực.

Người ngồi đối diện thì có vẻ trái ngược lại với cậu. Nét mặt còn mang theo vài phần non nớt. Đôi mắt to tròn cùng làn da trắng nõn, mềm mịn. Quả thật nhìn không thể rời mắt.

Gần đó cũng có mấy bạn nữ muốn lại gần bắt chuyện. Nhưng lại bị ánh mắt lạnh lùng như muốn giết người của chàng trai tóc vàng dọa sợ.

2 người này không phải ai khác mà chính là Nguyễn Nhật Nam và Hồ Hữu Thắng. Và người anh họ Nam có nhắc tới lúc sáng chính là Thắng.

- Anh dọa mấy cô gái chạy hết rồi đấy__ Nhật Nam lắc lắc ly rượu trong tay, ra vẻ không sao cả hỏi.

- Mùi nước hoa quá nồng__ Hữu Thắng cũng nhâm nhi ít rượu vô tâm đáp.

- Thảo nào tới giờ vẫn còn chưa có bạn gái a, thím vẫn lo cho anh lắm đấy__ giọng điệu khuyên nhủ.

- Bà ta ư... hừ...Quan tâm đến tôi hay là quan tâm đến đồng tiền ba tôi để lại vậy__ Hữu Thắng hừ lạnh, vẻ mặt hiện rõ nét khinh thường, ghét bỏ.

- Dù sao thì thím cũng là mẹ anh m....

- Tôi không có 1 người mẹ như vậy__ chưa kịp để Nhật Nam nói xong hần ngắt lời. Giọng nói mang theo 10 phần là khẳng định.

- Anh say rồi, để em đưa anh về__ ngập ngừng 1 lúc Nhật Nam lên tiếng.

- Tại sao...ngay cả cậu cũng bênh vực bà ta__ Hữu Thắng nhỏ giọng lầm bầm. Rất tiếc là Nhật Nam không nghe được. Nói xong cũng gục luôn xuống bàn. Uống hơn 10 ly chứ ít gì.

Lát sau Nhật Nam công hần đi ra khỏi quán bar. Một mồi gọi 1 chiếc taxi về nhà.

11. Chương 11: Phòng Bệnh Đặc Biệt

Hôm nay là chủ nhật.

6g00' sáng

Phan Hải Lâm đã về nhà từ tối hôm qua. Như thường lệ cậu ngồi trên chiếc sa lông êm ái, thưởng thức ly cà phê nóng buổi sáng. Trên tay là sắp báo Tuổi Trẻ.

Đây là thói quen của cậu, sáng nào cũng vậy.

Cộp...cộp... Tiếng bước chân của ai đó vang lên. Hải Lâm nhìn về phía phát ra tiếng động. Lúc đầu cậu còn tưởng là cô người làm, nhưng khi nhìn kĩ lại phát hiện đó là con em trời đánh của cậu.

Hải Lâm ngạc nhiên đến mức phun hết cà phê trong miệng ra, ho sặc sụa. Dường như tưởng mình nhìn lầm, cậu liên tục dụi mắt. Chà 1 lúc đến khi 2 mắt sưng đỏ cậu nhìn qua phát hiện mình không có nhìn lầm. Đây đích thực là em cậu nha.

Sao vậy chứ? Sao có thể? Cái con nhỏ Bình thường vẫn đợi cậu rống khản cả cổ mới chịu dậy đâu rồi. Cậu nhớ bình thường chủ nhật Tuệ Lâm vẫn nường tới 9 10 giờ mới dậy mà.

- Cho hỏi em có phải là Tuệ Lâm, em gái đáng ghét của tôi không vậy?__ Hải Lâm mơ hồ nghi hoặc hỏi 1 câu.

- Nói nhảm, không phải em anh vậy chẳng lẽ em hàng xóm__ Tuệ Lâm vừa bảo cô giúp việc mang thức ăn lên xong, quay sang trả lời anh. Trong lòng thầm nghĩ chắc hôm nay ổng lên cơn điên.

- Nói vậy, chắc là anh đang nằm mơ rồi__ Hải Lâm nhú nhú mày đáp.

-Muốn biết Có Mơ hay không thì tự nhéo mình thử, xem có đau không thì biết liền chứ gì__ Tuệ Lâm trấn trợn dụ dỗ ai đó tự nhéo chính mình.

- Á á..á... Đau đau...Sao anh lại đi nhéo em__ tiếng la oai oái này xác thực là phát ra từ Tuệ Lâm. Xem ra giấc mộng này chắc không thành rồi.

- Mày đó, tao thừa biết tính mày rồi, đừng có ở đó mà lừa gạt anh mày__ Cánh tay đang véo má cô càng tăng thêm lực đạo.

...

Một lát sau, Tuệ Lâm mang khuôn mặt chù ụ với 1 bên má sưng phồng ngồi ăn cơm. Ăn xong liền sửa soạn 1 tí tính đi ra ngoài.

- Mày đi đâu?__ Hải Lâm thấy vậy lên tiếng hỏi. Ba mẹ vừa về 1 lát lại đi tiếp nhưng trước đó vẫn có dặn dò cậu quan tâm đứa em này. Cậu cũng không thể trờng mắt ngồi yên được

- Đi thăm chị dâu Nhi, không được sao__ đang lúc bực mình nên cô không thể kiểm soát lời nói của mình được theo thói quen gọi “chị dâu Nhi”. Thế là cái gì nên nói, cái gì không nên nói liền phun hết ra.

Đến khi phát hiện mình lỡ lời thì khuôn mặt ai đó đã âm u 1 mảng.

- A...em...em...không phải ...__ Tuệ Lâm bối rối muốn giải thích.

- Đi đi__ Hải Lâm ngắt lời, giọng nói rõ ràng hơi lạ.

- Nhưng mà...

- Đi đi ,trước khi tao đổi ý__ Hải Lâm lần nữa ngắt lời cô, gằn giọng nói.

Biết là không thể làm được gì hơn cô xoay người bước về phía cửa. Trước khi ra còn nhà còn lăm bắm nói nhỏ 1 câu:

- Xin lỗi, vì đã ...không thể giúp gì được cho 2 người__ Rất tiếc là Hải Lâm vẫn đắm chìm trong suy nghĩ của mình nên không hề nghe được.

Chỉ còn lại 1 mình Hải Lâm yên lặng ngồi đó. Nếu nhìn kĩ bạn sẽ phát hiện đôi mắt đen láy của cậu đang phủ 1 tầng sương mờ*.

Môi mỏng run run mím lại.

Sương mờ: nghĩa bóng: nước mắt (rừng rừng sắp khóc)

Cũng đã mấy năm rồi, nhưng sao mỗi lần nhắc lại tim cậu đều không nhịn được mà đau nhói.

Cuối cùng, vẫn chẳng thể nào quên được. Mái tóc nâu tự nhiên, cánh mũi thon nhỏ, mỗi lần cười còn lộ ra chiếc răng khểnh dễ thương... Từng chi tiết trên khuôn mặt đó cậu đều nhớ như in. Từng giây từng phút đều nhớ tới.

“Quên” nói thì rất dễ nhưng muốn làm được quả thật rất khó. Và cậu tự nhận là mình không làm được điều đó. Không thể quên được.

.....

Bệnh viện Hoàng Long

Tuệ Lâm thất tha thất thểu như người mất hồn 1 đường bước đi trên hành lang bệnh viện. Có vẻ như rất quen thuộc với nơi này. Cô dừng lại trước 1 căn phòng, số phòng là 1135, phòng VIP. Cánh tay thon dài đẩy nhẹ cửa phòng.

Người trong phòng có vẻ ngạc nhiên khi thấy có người tới thăm.

- A, Tuệ Lâm rốt cuộc em cũng tới rồi__Người cất tiếng là cô y tá do chính tay Tuệ Lâm tuyển chọn đến đây chăm sóc. Cô đang thay bình nước biển cho bệnh nhân.

- Vâng, sau này em sẽ ở đây luôn__ Tuệ Lâm trầm trầm cất giọng rồi ngồi xuống cái ghế cạnh giường bệnh.

Nằm trên giường bệnh là 1 cô gái có mái tóc nâu đen tự nhiên. Do nằm lâu trên giường bệnh nên có vẻ da dẻ cô hơi xanh xao. ốm yếu đến mức da như dính vào xương, bộ quần áo bệnh nhân mặt trên người cô làm cho người ta có cảm giác quá rộng.

Nhưng không thể phủ nhận được vẻ đẹp của cô với sống mũi cao nhỏ nhắn, lông mi cong dài. Lúc trước có vẻ như cô chính là 1 mỹ nhân xinh đẹp.

- Vẫn không có tiến triển gì sao?__ Tuệ Lâm bất chợt lên tiếng, mặt dù đã biết trước kết quả nhưng cô vẫn âm thầm nuôi 1 tia hi vọng.

-không...__ Thở dài 1 hơi cô y tá đáp. Nhưng trả lời cô là 1 mảnh im lặng, Tuệ Lâm không đáp lời.

Lát sau cô y tá đẩy xe thuốc ra ngoài, trả lại không gian yên tĩnh cho 2 người.

12. Chương 12: Ở Trong Kí Ức

Ngồi trong phòng bệnh nhìn Nhi đến xuất thần, Tuệ Lâm nhớ về khoảng thời gian của 2 năm trước. Cái nơi mà lần đầu tiên cô gặp được Nhi.

~ 2 năm trước ~

Hôm đó là 1 ngày đẹp trời vào mùa hè. Tranh thủ kì nghỉ hè 3 tuần Tuệ Lâm về Việt Nam chơi. Trưa hôm đó khí trời khá là nóng bức nên cô tranh thủ chạy ra ngoài mua vài cây kem.

- ~ la lá là la là là, la lá là lá la...~__ Mua kem xong vừa đi vừa ăn trên đường về, miệng lại lẩm nhẩm 1 điệu nhạc.

Bốp...bốp...chát... Bỗng những âm thanh lộn xộn từ con hẻm nhỏ gần đó vang lên. Vì tính tò mò, thích nhiều chuyện nên Tuệ Lâm bước tới gần xem thử là xảy ra việc gì.

- Mau, đánh mạnh lên, đánh vào mặt nó đấy để xem sau này còn dám đi dụ dỗ anh Lâm nữa hay không__ 1 giọng nói chanh chua nồng đậm ghen tuông vang lên.

Ể, này là trùng hợp hay đích thực người nhỏ đó nhắc đến là anh cô vậy. Có khả năng lắm nha, dù gì thì ổng cũng thuộc dạng đẹp trai mà. Nhưng mà lỡ không phải thì sao? Làm sao đây ? Làm sao đây? Có nên giúp không nhỉ? Vả lại cô cũng không thích xen vào chuyện của người khác cho lắm.

Thế là tâm tình đi xem kịch của cô vì 1 câu nói liền bay mất tiêu. Lại cảm thấy tiếc nuôi cây kem đang ăn dở. Loay hoay mãi vẫn chẳng biết làm gì. Cuối cùng cô quyết định xử lí xong cây kem rồi mới đi.

(0.0) 2 mắt ai đó trừng lớn. Cảm giác tê buốt lan tràn từ cổ họng lên Đại não. Khuôn mặt vặn vẹo đến đáng sợ. Muốn nhổ ra lại thấy tiếc.

(Ai bảo chị nuốt luôn nguyên cây kem, đáng đời)

Đến khi đầu óc hoạt động lại bình thường cô mới nhanh chân vọt tới cao giọng hét lớn:

- Con mẹ nó, Mau dừng tay lại cho chị

Đám nữ sinh kia ngạc nhiên, thắc mắc không biết con điên ở đâu chạy ra. Mà to gan dám đối địch với chị đại như vậy. Động tác trong tay cũng bắt giắc mà dừng lại.

- khuyên nhóc nên đi ra chỗ khác chơi để cho mấy chị làm việc__ 1 con nhỏ đang nắm tóc của cô gái bị đánh, trong miệng còn nhai sin gum lên tiếng.

- Hừ, Nực cười...Nếu tôi không tránh thì sao? Cô làm gì được tôi? __ Tuệ Lâm khinh thường hừ 1 tiếng đáp

- Xem ra có 1 kẻ đang chán sống tới nơi rồi, hay là để chị đây dạy cho nhóc 1 bài học về lễ độ nhỉ?__ Dứt lời đám đàn em cùng bật cười Ha ha...Giọng nói chanh chua lúc này xác thực là phát ra từ người này, có vẻ như ở đây cô ta là chị đại.

Tuy cô gái này không xấu, thậm chí cũng khá dễ thương. Nhưng trên mặt lại trét 1 tầng phấn dày, nhìn có vẻ dung tục, già trước tuổi.

- Ủm...Có thể sao?__ Vuốt vuốt cằm ra chiều đăm chiêu suy nghĩ. Mà cái động tác này ở trong mắt 5 cô nữ sinh gần đó, làm cho họ có cảm giác bị khinh thường. Sự khinh thường đến cùng cực này lại phát ra từ 1 con nhóc có vóc dáng nhỏ nhắn ốm yếu như vậy.

Thực ra thì Tuệ Lâm cao 1m61, cũng không gọi là quá lùn nhưng hơi ốm, ai nhìn bề ngoài nhỏ nhắn của cô cũng tưởng cô dễ chọc. Nhưng sự thật là hoàn toàn ngược lại.

- Tụi bay còn chờ gì nữa, lên hết cho tao, đánh nó, đánh chết nó cho tao__ Nhỏ chị đại to tiếng gầm gừ, quát tháo đàn em.

- Được, cứ lên hết đi, bà đây cũng đang ngứa tay__Hưng phấn ngoắc ngoắc tay giống như gọi con chó.

Vốn dĩ tụi đàn em còn hơi phân vân nhưng khi thấy được hành động đó của cô liền đồng loạt xông lên.

Bốp...bốp..chát...rầm

Ta đánh ...ta đánh..ta đánh này. 1 loạt động tác vô cùng thuần thục và đẹp mắt được Tuệ Lâm phát ra. Về tất cả phương diện thì bọn chúng... chọc phải nhầm người rồi.

Tuệ Lâm cô là ai chứ? Năm 3 tuổi bắt đầu đi học võ. 10 tuổi bắt đầu đi thực chiến khắp nơi.(Cụ thể là đi đánh nhau với mấy đứa hàng xóm bị ba mẹ dợt cho 1 trận nhớ đời) 16 tuổi liền giành được huy chương đai Taekwondo. Mới vài tháng trước liền giành huy chương vàng giải cấp thành phố. Thậm chí còn cao hơn thành tích môn điền kinh.

Đánh nhau...chính là sở thích còn lại của cô. Vì vậy trong tất cả các môn cô chỉ hứng thú với võ học. Và thật sự cô đi học rất là đều đặn. Vì thế cái đám con gái chỉ biết bôi son trét phấn này liền không phải là đối thủ của cô.

-..á Á..á.._những tiếng la hét cứ vang lên đều đặn mỗi phút. Cuối cùng, Tuệ Lâm kết thúc bằng 1 cú đá cao cực kì đẹp mắt. Xung quanh liền yên tĩnh lại.

Nhìn về phía cô gái bị đánh, chỉ thấy trên thân đồng phục rách mướp, vài chỗ còn rỉ máu. Nhưng cô gái không hề có 1 tí phản ứng nào cả, cứ nằm im đó như đã chết vậy.

Tuệ Lâm hốt hoảng 1 trận, nhanh tay kiểm tra hơi thở cô gái. Tuy hơi yếu ớt nhưng vẫn còn sống, may quá. Cô cũng không muốn vì anh mình mà có 1 cô gái phải chết nha.

Lúc này Tuệ Lâm mới thấy rõ khuôn mặt cô gái. Da trắng, lông mi dài, mũi thon nhỏ kết hợp với mái tóc nâu đen khá dài. Quả là 1 mỹ nhân nha, trong lòng cô thầm cảm thán.

Mà Tuệ Lâm cũng rất bái phục cô gái này. Bị đánh đến vậy mà 1 tiếng kêu la cũng không có, quả là nghị lực phi thường nha...

Sau đó Tuệ Lâm nhanh chân gọi 1 chiếc taxi chở cô đến bệnh viện....

13. Chương 13: Tốt Bụng Đến Mức Ngu Xuẩn...

Kể từ ngày đó 2 người đã trở thành bạn thân của nhau. Vì sao ư? Không vì điều gì cả ..chỉ là cảm thấy hợp nhau mà thôi.

Ban đầu cô còn tưởng Hải Lâm cũng là anh cô không có quen biết gì với Huỳnh Phương Nhi_ cô gái bị đánh.

Nhưng mà giả thuyết của cô quả thật sai lầm a. 2 người họ không chỉ quen mà còn là người yêu của nhau nữa. Chỉ vì sợ tội nữ sinh ghen lại đi phang bậy phang bạ nên mới dấu giếm như vậy.

Ai dè trong lúc vô tình bọn chúng thấy được 2 người thân thiết với nhau, thế là chuyện hôm đó mới xảy ra.

Nhớ lại ngày đó khi Hoàng Linh nhà ta biết anh cô có bạn gái rồi thì liền khóc lóc ỉ ôi đòi về đây cho bằng được. Có thể nào cũng chẳng chịu bỏ cuộc. Phải nài nỉ rất cả cổ họng nhỏ mới chịu yêu tỉnh nha. Bên cạnh nài nỉ là lời hứa mua 1 đồng hồ ăn ngon cho nhỏ. Cô biết điểm yếu của nhỏ mà. Chỉ là tiếc nuối cho cái ví tiền yêu dấu của mình thôi

Mà phải công nhận số đào hoa cũng khổ thiệt. Như cô chẳng hạn cũng 1 dạng đào hoa thứ thiệt đây. Bởi vậy...khổ lắm. Aiiii_ người nào đó tự sướng 1 lúc rồi thở dài.

.....

-Phi...hì_ Ngồi dựa lưng vào ghế vừa nghĩ đến những kỉ niệm xưa cô không nhịn được mà phì cười. Nhớ... Thật sự rất nhớ. Nhớ những ngày tháng bên nhau vui đùa đó. Tuy ngắn ngủi nhưng chẳng thể nào quên được.

Nói về Phương Nhi...thì...ừm cô ấy là 1 người rất tốt bụng. Phải nói là cực kì cực kì tốt bụng. Cô ấy quan tâm đến người khác còn nhiều hơn quan tâm chính bản thân mình nữa. Cho dù bạn có nhờ cô ấy việc gì, cô ấy sẽ luôn luôn vui vẻ nhận lời.

Có 1 lần 2 người đang trò chuyện trên vỉa hè thì bỗng cô ấy chạy vọt ra khỏi chỗ ngồi. Làm cô hết hồn chính là cô chạy ra giữa lòng đường chặn 1 chiếc xe tải lớn lại. Và lí do cô ấy làm vậy chính là vì ngay trước bánh xe có 1 chú chó con. Tuy bị tài xế mắng chửi nhưng cô ấy không hề buồn. Mà lại vui vẻ đi tìm chủ nhân cho chú chó.

Phải nói là cô tốt bụng đến mức ngu xuẩn. Có ai lại muốn đi đổi mạng sống của mình vì 1 chú chó chứ. Tuệ Lâm nhớ lúc đó Nhi đã nói với cô rằng:

- Mạng gì cũng là mạng. Ngay cả chú chó cũng có suy nghĩ, có sinh mạng của chính mình. Vì sao phải vứt bỏ nó khi ta vẫn có thể cứu nó được...

Tất cả điều đó đã tạo nên 1 Phương Nhi rất riêng. 1 Phương Nhi mà anh trai cô yêu tha thiết. Nhưng biến cố đó đã xảy ra.

Ngày đó Họ bảo Nhi tự sát, cô không tin.

Thử hỏi 1 con người luôn lạc quan yêu đời như vậy sao lại có ý nghĩ ngu ngốc đó chứ.

Cô nói Có người hại Nhi, họ không tin. Cảnh sát sao? Đều là 1 lũ vô dụng, bắt tài, ăn không ngồi rồi. Chỉ cần nhìn cung cách làm việc của họ là biết. Rõ ràng là muốn bao che cho tội phạm. Cô biết sự việc lần này khôn hề Đơn giản như cô đã nghĩ.

Lúc nhìn thấy thân thể đầy máu của Nhi cô đã không nhịn được mà rơi nước mắt. Lúc bác sĩ bảo Nhi phải sống đời sống thực vật, cô đã không kiềm được mà bật khóc nức nở.

Thật ra lí do cô về đây không chỉ đơn giản do ba mẹ thúc giục. Đây chỉ là 1 cái cớ bên ngoài. Sự thật thì cô về đây chính là tìm hiểu sự tình năm đó.

Cô không muốn phải thấy anh hai mình cứ chôn giấu nỗi đau trong lòng như vậy. 2 người họ rõ ràng là yêu nhau như vậy...

-Nhi, cậu yên tâm, tớ sẽ bắt người làm cậu thành ra như vậy phải trả giá đắt... _ Nắm lấy bàn tay lạnh ngắt, nhỏ nhắn của Nhi, Tuệ Lâm nói. Đây là lời hứa của cô với Nhi cũng là lời nhắc nhở của cô với chính bản thân mình.

Mà lí do cô cực khổ rèn luyện để thi đấu vào trường Thiên Thanh vì đây là ngôi trường lúc trước Anh cô cùng Phương Nhi theo học. Đây chính là nơi khởi nguồn cho tất cả.

Cô ở bên Mi 5 năm nhưng anh cô thì không. Hơn 1 năm trước vì Nhi xảy ra chuyện, mà ổng cứ nghĩ chính mình gián tiếp hại Nhi nên từ đó ổng liền trốn sang Mỹ. Tâm lí bình thường mà, ai mà không như vậy. Không dám đối mặt liền chọn cách bỏ trốn.

Tuy nói vậy nhưng trước đó Hải Lâm đã lo thủ tục cho Nhi hết rồi. Thậm chí còn đóng trước tiền viện phí 2 năm.

.....

Tuệ Lâm đứng dậy rời khỏi bệnh viện. Trước khi đi cũng đã dặn dò kĩ lưỡng cô y tá chăm sóc cho Nhi rồi.

~Because i'm too lonely lonely girl xung quanh đông vui nhưng em vẫn thấy sao mình thật cô đơn~

Vừa ra khỏi bệnh viện được một lúc, đang ngồi trên chiếc taxi chở về nhà thì điện thoại lại reo. " Số lạ ". Là ai vậy nhỉ? Do dự 1 lát cô cũng bắt máy.

- Alô. Ai vậy? _ Tuệ Lâm nghi hoặc hỏi.

<- buồn=" thật=" nha,=" mới=" có=" 2=" năm=" không=" gặp=" lão=" đại=" liền=" quên=" đàn=" em=" này=" rồi="> _ 1 giọng nói trong trẻo có lực từ đầu bên kia vang lên.

- A, Minh...Là cậu sao? _ Giọng nói nghi hoặc xen lẫn mừng rỡ vang lên.

< -=" tỷ=" đó,=" về=" lâu=" như=" vậy=" mà=" cũng=" không=" thèm=" báo=" trước=" với=" đàn=" em=" này=" 1=" tiếng="> _ giọng nói nam tính lại mang theo 1 tí nhõng nhẽo vang lên.

- A, ha ha...thật ra thì chị đây cũng quên mất cậu rồi, bận rộn quá mà _ Tuệ Lâm bối rối cười, thành thật nói ra lí do.

<- biết=" ngay=" mà.ừm...=" thế=" nào?=" tối=" nay=" rảnh=" không?=" đến=" ra=" mất=" tui=" đàn=" em=" mới=" 1=" lát=">

- Được, chỗ cũ sao? _ Cô sáng khoái đáp ứng

<- chỗ=" cũ="> _ cậu con trai trả lời.

.....

Vì đây là chương nói về suy nghĩ của Tuệ Lâm nên hơi miên man dài dòng 1 tí.

Mong mọi người thông cảm.

14. Chương 14: Ra Mắt Đàn Em

9g00

Bar Clubnight

Kéttt....1 âm thanh chói tai kéo dài. Bánh xe lết trên mặt đường tạo thành 1 đường bánh xe dài. Tiếp đó 1 chiếc BMW dừng lại ngay trước cửa quán Bar. Từ trên xe 1 cô gái bước xuống. Mái tóc đen dài bay nhẹ trong gió, làn da trắng hồng, đôi mắt đen lầy to tròn, đây không phải ai khác mà chính là Tuệ Lâm.

Hôm nay trên người cô đang mặc bộ váy do mẹ cô mới thiết kế, thậm chí còn chưa đưa ra thị trường. Phần thân là chiếc nơ to sọc caro đỏ đen cùng chiếc váy xếp li uốn lượn. Bên ngoài là áo khoác sọc nhỏ.

Quên nói cho mọi người biết mẹ cô hiện chính là 1 nhà thiết kế tài ba trên thị trường Việt Nam đó.

Gần đó có mấy cô gái đi ngang qua nhìn thấy bộ váy cô đang mặc liền trầm trồ khen ngợi không dứt nha. Bởi vậy mới nói mẹ cô là 1 người đa tài đa nghệ. Thôi không nghĩ vẩn vơ nữa cô bước vào quán.

Nhưng vừa đến trước cửa liền bị 2 tên to cao cản đường, rõ ràng là có ý muốn cản đường. 2 người này tuổi chắc cũng không lớn cô là bao nhiêu.

- Chó ngoan không cản đường__ Tuệ Lâm lạnh giọng nói, từ lúc nào mà ngay chỗ của mình cô cũng không được vào vậy.

- Cô em, đây không phải là nơi dành học sinh, muốn uống Sữa thì cách đây 1 con phố có chỗ cho nhóc đây__Tên cao gầy trong đó lên tiếng. Vừa dứt lời 2 tên đó liền khinh bỉ cười lên vài tiếng.

- Thiên Minh đâu? tôi muốn gặp cậu ấy__ Mặc dù cô rất muốn tát cho 2 tên này mấy bạt tai cho hả dạ. Nhưng Tuệ Lâm vẫn là kiềm chế. Không phải do cô sợ mà cô đang nể mặt Minh nên không muốn đánh người của cậu ta.

- Nhóc con, ai cho mày dám gọi thẳng tên của Đại Ca hả? Muốn chết?__ 1 tên trong giận giữ nói, vừa dứt lời liền giáng 1 bạt tai xuống mặt cô. Cũng không hề nể mặt cô là con gái mà nhẹ tay, cú đánh này có vẻ như cậu ta đã dồn hết lực

Nhưng tiếng tát hay tiếng la không phát ra như dự kiến của bọn họ. Tuệ Lâm đã giữ chặt cánh tay đó, bình tĩnh nhìn bọn họ về mặt nhìn không ra cảm xúc.

2 tên đó thì đang há hốc mồm ngạc nhiên. Còn tên đang bị Tuệ Lâm giữ cánh tay lại muốn rút tay mình về. Nhưng cái siết không hề buông lỏng mà càng ngày càng chặt hơn. Có rút đến mấy cũng không được. Trán hần bắt đầu rịn ra 1 tầng mồ hôi mỏng. Hơn ai hết hẳn biết lực tay lúc đó hẳn đánh cô mạnh đến cỡ nào. 1 con nhóc đáng người nhỏ nhắn như vậy sao có thể đỡ được cơ chứ.

- Tôi .Nhắc. Lại. 1. Lần. Nữa. Lâm. Thiên. Minh. Đang. Ở. Đâu__ dường như cô nghiêng răng nghiêng lợi nói ra lời này. Chân mày cũng nhíu lại thành 1 đoàn. Có vẻ như cô đang cất lực kiềm nén cơn tức của mình.

- Tôi không thích nói thì thế nào, cô dám làm gì tôi, dùng mấy cái răng non của cô cắn tôi sao? Nên nhớ đây chính là địa bàn của Huyết Ảnh đấy__ dường như hẳn không biết mình đã chọc phải ổ kiến lửa mà ngang ngạnh tiếp tục đáp.

Nắm tay Tuệ Lâm lúc này đã nổi đầy gân xanh. Cô là 1 người nóng tính, ai cũng bảo vậy và cô thừa nhận điều đó. Lúc này đây cô mà không dân cho tên này 1 trận thì cô không phải là Phan Tuệ Lâm nữa rồi.

- Có chuyện gì vậy?__ Nắm đấm vừa đi được nửa đường của cô liền khựng lại khi nghe giọng nói này. Cánh tay đang nắm chặt kia cũng buông lỏng.

- Toàn ca, mau mau cứu em , con nhỏ này nó dám đến đây gây chuyện này__ Vừa nhìn thấy người tới cậu ta liền vui mừng hỗn hởi như cây sắp chết gặp được nước vậy.

Thì ra tên còn lại này giờ không thấy đâu là vì đi tìm cứu viện a. Nhưng rất tiếc bọn chúng tìm tới nhầm người rồi.

- A, Lão Đại là...là tỷ thật sao?__ Khi nhìn thấy khuôn mặt cô người được gọi là Toàn ca liền cao giọng la lớn.

- Phải,là ta. Nhóc Toàn lâu rồi không gặp__ Nói xong liền theo thói quen của lúc trước mà xoa đầu cậu. Cậu cũng không hề phản đối mà còn làm bộ mặt cún con, để mặt cho cô sờ loạn.

Phải biết rằng hình ảnh này đập vào mắt 2 người kia nhìn có biết bao doạ người nha. Toàn ca lúc nào cũng hung dữ hay bất nạt đàn em biến đâu mất tiêu rồi.

- À, quên nữa...E..hèm... Tôi, Trương Minh Toàn thuộc trung đội 2, xin ra mắt Lão đại ạ. __ bỗng nhiên như nhớ ra điều gì đó... Cậu chỉnh lại tư thế nghiêm túc đứng thẳng làm động tác chào.

- Ha ha... Ai dạy cậu cái cung cách chào ghê tởm đó vậy hả? Đẹp đi, đẹp đi__Tuệ Lâm giả bộ ghét bỏ xua xua tay.

- Nói vậy, em vẫn nên chào theo cách cũ rồi__ nói xong cậu cúi hơi cúi người đặt tay trước ngực chào cô.

Lúc trước khi cô còn làm lão đại Huyết Ảnh thì đây chính là động tác bắt buộc phải có khi đàn em gặp cô.

- Thôi đi ông đừng có ở đó mà bày bề nữa, đi tìm tên Minh cho tôi__ Tuệ Lâm khoát tay, vô tâm bảo.

- Còn nữa, nhớ dạy dỗ đàn em của mình cho kĩ vào, đừng để bọn chúng cần bậy, cứ dựa theo quy cũ mà làm__ Nhìn 2 người gần đó đang tính bỏ trốn Tuệ Lâm lạnh lùng nói.

-Vâng ạ, tỷ mời đi hương này__ Vui vẻ làm động tác mời.

- Còn 2 người ,đi theo tôi__ ngoắc ngoắc nhón trỏ. Toàn Lạnh mặt nói với 2 người mờ hôi tuôn như mưa kia Có ai biết được bọn họ đang hối hận tới cỡ nào. Ai ngờ rằng 1 con nhóc mới 17 18 tuổi lại là vị Lão Đại tiếng tăm lừng lẫy đó chứ.

Thế là lát sau, ở 1 nơi gần đó có 2 người liên tục cầu xin tha mạng.

15. Chương 15: Ngựa Quen Đường Cũ.

(Chương này có nội dung không được trong sáng cho lắm, ai không muốn đọc thì đừng vào)

.....

Bên trong bar tiếng nhạc, tiếng nói chuyện tạo nên 1 khung cảnh vô cùng hỗn loạn. Thậm chí có nhiều người còn chửi tục. Rõ ràng đây không phải là nơi dành cho học sinh.

Theo sự chỉ dẫn của Toàn cô bước vào 1 căn phòng hạng VIP. Trong căn phòng lại khá tối, duy chỉ có ánh sáng phát ra từ chiếc ti vi gần đó. Đối diện ti vi trên chiếc ghế sa lông dài có 1 người con trai đang nằm đó, quay lưng vào trong không nhìn rõ mặt.

Bất chợt, Tuệ Lâm dừng bước lại, cả người đột nhiên cứng ngắc. Bởi lẽ cô nghe được âm thanh phát ra từ chiếc ti vi 32 inch đó.

Cụ thể là như vậy...

- A...ư..ư..a...a... Mạnh nữa...sâu...sâu chút.__ bên cạnh đó là những tiếng thở dốc liên tục. Khỏi cần nghĩ cũng biết là phim gì. Thật không ngờ mới xa cô 2 năm mà cái tên này lại ngựa quen đường cũ rồi. Lần này về phải dạy cho hắn 1 bài học mới được.

Thế là Tuệ Lâm hùng hổ tiến tới cũng không hề thấy ngại khi ai đó đang coi phim “con Heo”. Đến gần lại phát hiện hắn ta đang hút thuốc. Nói thật là cô cực kì ghét mùi thuốc lá, chỉ gần đứng gần là chịu không nổi.

Bực bội giựt phăng điếu thuốc lá trong tay hắn quăng đi. Lúc bấy giờ cậu con trai mới phát hiện ra có người tới.

Đang tính nổi trận lôi đình. Nhưng từ 1 chút ánh sáng yếu ớt của màn hình ti vi lại thấy được hình dáng quen thuộc. Thế là động tác trong tay liền dừng lại.

- Cũng may là mắt của anh còn tốt đấy, sao?? Thấy tôi về không hoan nghênh sao?? _ Tuệ lâm giả bộ cao giọng hỏi.

Vừa dứt lời cả người liền rơi vào trong 1 vòng tay ấm áp. Anh ta đã ôm chặt lấy cô.

-Rất cuộc thì em cũng đã trở về_ Người nào đó khàn khàn lên tiếng.

- Đây, Đây, tránh xa tôi ra, thằng nhóc* của anh đang chào cờ kia kìa, chọc tôi khó chịu muốn chết_ Thế là giây phút lãng mạn lại bị Tuệ Lâm triệt để phá hoại.

(Hắc hắc...mới coi phim bấy bọ xong đương nhiên phải có phản ứng rồi)

* Thằng nhóc: bộ phận phía dưới (chỗ hiểm) của đàn ông.

Còn cái người đang đứng trước mặt cô đây chính là Lâm Thiên Minh lão đại đương nhiệm của Huyết Ảnh.

Lâm Thiên Minh 23 tuổi, cao 1m82. Ngoại hình : tóc đen hơi xoăn, mắt 1 mí nhưng lại khá to, chân mày đậm, làn da hơi ngăm ngăm điển hình cho loại người từng trải.

Nói chung nhìn tổng thể thì chỗ nào nhìn cũng thuận mắt. Nhưng lại không có nét nổi bật như Hồ Hữu Thắng.

- Tuệ Lâm có cần phải vô tình như thế không hả? Người ta nhớ em muốn chết a_ Thiên Minh làm nũng nói, nhân cơ hội còn cọt cọt vài cái vào người cô.

- Biết vậy thì mau tắt ti vi đi, nhìn ngựa mất quá_ Tuệ Lâm vô tình xua đuổi Minh.

- Yes sir_ vui vẻ cười híp mắt làm động tác chào, xong liền ngoan ngoãn đi tắt ti vi.

- Mới xa tôi 2 năm mà anh ngày càng hư đốn rồi_ Nghiêm mặt nhìn người nào đó đang toét miệng cười, giọng điệu như là đang dạy dỗ trẻ nhỏ.

- Biết làm sao được, không có em bên cạnh làm gì cũng cảm thấy chán a_ Thiên Minh mặt không đỏ nhanh nhẹn thốt ra lời này.

- Thôi đi ông, tui biết miệng ông dẻo rồi , đừng có ở đó mà khoác lác nữa_ Tuệ Lâm dí ngón cái vào trán anh, vô tình đáp lời.

- Rồi rồi ... Không nói nữa, lại đây ngồi nghỉ ngơi cái đã_ Thiên Minh kéo cô ngồi xuống chiếc sofa lông lục nẫy cạu nằm.

- Đây, khoan đã... Chỗ này có sạch không vậy?_ Cô làm bộ mặt khó chịu, ghét bỏ hỏi.

- Hử, em là có ý gì?_ anh khó hiểu hỏi lại.

- Chẳng phải anh mới coi phim “ấy” xong sao, chẳng lẽ anh không có quay tay* sao?_ Tuệ Lâm không tim không phổi, lạnh lùng nói ra lời này.

Quay tay: hắc... Nói chung là tự sướng với cái “ấy”

- Trời ạ, Nếu làm xong rồi sao nó còn cứng vậy được hả? Hỏi nhảm._ Giả bộ cóc 1 cái vào đầu cô, nhưng mà lực lại nhẹ hều.

- Đây, người ta hỏi để phòng hờ thôi mà_ Tuệ Lâm bĩu bĩu môi đáp.

- Được rồi cô nương, ngồi yên cho tôi dùm cái. Thích thì bật ti vi lên coi, để tôi đi “giải quyết” cái đã_ Anh ấn Tuệ Lâm ngồi xuống ghế rồi quay người đi vào phòng vệ sinh gần đó

(Còn về phần làm gì thì do mọi người tự tưởng tượng vậy....)

Nhàm chán bật ti vi lên, hình ảnh đập vào mắt cô chính là 1 sói ca. Tóc vàng bóng mượt, mắt xanh, lông mi dài. Chính là Bạn Hữu Thắng nhà chúng ta.

Bên cạnh hắn còn có 1 người phụ nữ nhìn rất là xinh đẹp nha.

Hử ? Hắn ta mà cũng được lên ti vi sao. Trong lòng cô thầm thắc mắc ngón tay cũng nhanh chóng bật to volume lên.

- Cho tôi hỏi, cậu có hài lòng với quyết định trước đó của ba cậu hay không?_ 1 người phóng viên hỏi.
 - Là 1 người con trai Tôi tôn trọng ông ấy nhưng không có nghĩa là tôi đồng ý với quyết định này_ Hữu Thắng bình tĩnh đáp lời
 - Thắng, con nói vậy là có ý gì, tuy mẹ là mẹ kế của con nhưng con cũng phải biết tôn trọng mẹ chứ_ Người phụ nữ kể bên nhân mày lên tiếng, có vẻ như là muốn mọi người biết nên giọng nói khá to
 - Bà Quỳnh, tôi có nghe được tin đồn là bà cưới ông Quân cũng là ba của Cậu Thắng là vì cái tài sản kếch xù của ông ấy, có phải không ạ??_ 1 phóng viên nữ nhanh miệng hỏi.
 - Hừ, rõ ràng là tin đồn này đã sai rồi, tôi vì tình yêu nên mới cưới ông ấy_ bà làm vẻ mặt khinh bỉ đáp.
 - Nếu tôi có thể chứng minh điều vị phóng viên này nói là sự thật thì như thế nào_ Im lặng 1 lúc Thắng lên tiếng hỏi.
 - ... Thắng, con đang nói lung tung gì vậy_ Bà Quỳnh sượng mặt lúng túng đáp
- Phịch... Hữu Thắng quăng 1 sấp hình ảnh xuống trước mặt bà.

.....

16. Chương 16: Phía Sau Sự Thật

- Con... Từ đâu mà con có được mấy tấm hình này_ Run run cầm mấy bức ảnh trong tay, tất cả các bức hình chỉ có 1 nội dung duy nhất là bà đang thân mật với một người đàn ông khác.
 - Điều này tôi nên hỏi bà mới đúng chứ nhỉ, Mẹ à_ Giọng nói tràn ngập sự khinh bỉ, trào phúng.
 - Bà Quỳnh, cho tôi hỏi người đàn ông trong tấm hình này là ai?
 - Bà Quỳnh, Có phải ngay từ đầu bà đã ngoại tình
 - Bà Quỳnh,..
 - Bà Quỳnh..
- Hàng chục câu hỏi dồn dập được đặt ra, Mặt của người được gọi là Quỳnh giờ đã tái mét. Cả người như đông cứng, không biết phải nói gì.
- Không ...không thể nào, đây chắc chắn là ảnh ghép_ Bà cố tìm 1 lí do để giải thích
 - Hay là... Để tôi mời chuyên gia giám định đến đây kiểm tra thử nhỉ?_ Hữu Thắng vuốt vuốt cầm lạnh lùng lên tiếng chặn đường lui của bà.
 - Thắng à... Mẹ ...mẹ không có_ bà Lấp bắp nói, mắt cũng đã đỏ như sắp khóc, nhìn như 1 người vô tội bị vu oan
 - Bà nghĩ tôi cũng giống ba tôi, bị cái trò cũ rích này của bà lừa sao? Quên đi_ Hữu Thắng vô tình phát tay rồi quay sang nói với vị luật sư ngồi gần đó
 - Tôi Thay mặt ba tôi gạch tên bà ta ra khỏi gia phả nhà họ Hồ, và bà ta sẽ không được hưởng bất cứ thứ gì từ gia đình tôi cả_ Nói xong cũng bước vào con xe thể thao của mình, để lại Bà Quỳnh đứng đó với hàng đồng phóng viên quay quanh.
-
- Ô, đây chẳng phải là nữ diễn viên Trương Quỳnh nổi tiếng 1 thời đó sao_ Thiên Minh bất chợt từ nhà vệ sinh bước ra lên tiếng.

- Anh biết bà ta sao?_Tuệ Lâm nghi vấn hỏi. Chẳng hiểu sao cô lại có hứng thú tới chuyện của tên Hot dog đó.

- Phải, Bà ta chính là bồ nhí của ba anh mà_ Anh ngồi xuống kể Tuệ Lâm bình tĩnh đáp lời.

- Thế mẹ anh có biết việc này không?

- Sau Ngày hôm nay kiểu gì cũng sẽ biết, mấy tấm hình đó chụp rõ thế cơ mà_ Thì ra người đàn ông trong những tấm hình lại là ba ruột của Thiên Minh.

- Nói vậy anh đã biết việc này từ trước? _Nhăn mày hỏi tiếp, cô rất thích mẹ của Minh, 1 người vừa vui tính lại đảm đang. Thế mà cái người đàn ông đó lại chứng nào tật nấy.

Lúc này, cô cũng không để ý lắm đến người đàn ông trong hình, vì chỉ chụp được nửa mặt. Giờ nghĩ lại mới thấy quả thật rất giống ông ta.

-Thế mà bao lâu nay anh dám giấu tôi chuyện này hả?_ Tức giận đánh 1 cái “BÓP” rõ to vào lưng anh.

- Lần trước tôi đã nể mặt anh cùng đi Lan tha cho ông ta. Vậy mà không bao lâu lại xảy ra việc lớn như vậy, anh nói đi, là sao hả??_ Tuệ Lâm điên cuồng rống to, nắm lấy cổ áo anh mà gào thét.

- Em đi mà hỏi ông ta ấy, ông ta có cho tôi nói sao, ông ta còn dọa nếu tôi nói thì sẽ li hôn với mẹ tôi ngay lập tức, Em nghĩ mẹ anh sẽ đau khổ tới mức nào hả??_ Thiên Minh không nhịn được mà đem tất cả nỗi khổ trong lòng mình nói ra.

- Chết Tiệt_ Lúc này đây Tuệ Lâm cô Rất cần đập 1 thứ gì đó để hạ cơn giận. Quay người liền thấy chiếc ti vi 32 inch sừng sững đứng đó. Không ngần ngại cô vung tay nhắm ngay mặt ti vi.

RẮC...RẮC...RẦM

Màn hình ti vi nứt dần và rơi khỏi mặt bàn tạo nên 1 tiếng vang động trời.

(0.0) Mẹ ôi kinh khủng quá)

Tong..tong

Máu từ cánh cô liên tục chảy xuống, có vẻ như cô đã dùng toàn lực. Nhưng sau hành động đó cô cũng không hề nhăn mặt hay kêu ca 1 tiếng. Chỉ có bình tĩnh, bình tĩnh đến mức đáng sợ.

- Đây, em điên rồi hả, tay chảy máu rồi này_ Thiên Minh luống cuống tìm đồ băng tay lại cho Tuệ Lâm.

- Nào, đưa tay đây anh băng bó cho_ Vừa định nắm lấy tay cô nhưng cô lại rút tay lại.

- Nói cho em biết, ông ta giờ đang ở đâu?_ Tuệ Lâm nắm chặt tay, không nhìn ra cảm xúc.

- Để anh băng bó lại cho em cái đã rồi thích đi đâu thì đi_ Anh biết cái vẻ mặt này có nghĩa là cô đang rất tức giận. Nhưng anh không muốn cô bị mất máu mà chết nha.

- Anh nói đi rồi tôi sẽ để cho anh băng_ Tuệ Lâm lạnh giọng nói.

- Được rồi, được rồi, lát nữa sẽ dẫn em đi gặp ông ta, hài lòng chưa, Giờ thì đưa tay đây_ Thiên Minh miễn cưỡng gật đầu. Chỉ sợ là lát nữa Tuệ Lâm sẽ quậy cho ba anh sống không bằng chết.

Cuối cùng Tuệ Lâm cũng chịu yên tĩnh để Anh băng bó. Vì trước giờ đã băng bó qua nhiều lần nên động tác của Thiên Minh rất thuần thục, nhanh nhẹn. Thoát cái liền xong.

Thiên Minh Với lấy áo khoác trên kệ choàng lên người Tuệ Lâm rồi mới chịu rời đi.

Leo lên con xe BMW của Tuệ Lâm, nhanh nhẩu ngồi vào ghế lái. Tuệ Lâm ngồi kế bên.

8 phút sau.

Kéttt... Tiếng thắng xe vang lên 1 hồi dài. Tốc độ xe không chênh lệch với lúc Tuệ Lâm lái xe là bao nhiêu.

Xe dừng lại trước 1 ngôi biệt thự kiểu Thái, cả ngôi nhà được bao trùm bằng màu xanh dương.

Lúc Tuệ Lâm định đá cửa bước vào lại bị Thiên Minh đưa tay ngăn cản.

- Đừng nên hấp tấp, muốn xem trò vui không?_Thiên Minh mỉm cười tỏ vẻ bí ẩn. Sau đó đưa tay lên miệng làm dấu im lặng.

Thế là 2 người lén lút bước vào nhà. Vì Thiên Minh có chìa khoá nhà nên chẳng cần phải lo gì cả. 2 người dừng trước 1 căn phòng. Tiếng nói phát ra từ chỗ này.

- Em không chịu đâu, bắt đền anh đấy, đều tại anh mà ra cả_ 1 giọng nói nũng nịu vang lên.

- Được rồi, cục cưng muốn gì nào, muốn gì anh cũng chiều cả_ 1 giọng nói trầm trầm đầy cưng chiều đáp lại.

- Anh có biết nguyên buổi chiều em trả lời phóng viên muốn gây cả lĩu luôn không?..

- Đâu, há miệng anh xem nào

RẮC... Ở bên ngoài Tuệ Lâm không cẩn thận tạo ra tiếng động

- Ai ?? _ giọng nói đầy cảnh giác của người đàn ông trong phòng vang lên.

17. Chương 17: Ông Sai Rồi

Cạch...Cánh cửa phòng được mở ra.

- Mà làm gì ở đây vào giờ này vậy hả_Ngay khi nhìn thấy Thiên Minh cả người ông liền nhẹ nhõm, ông cứ tưởng là phóng viên nào đó đến chụp hình.

- À, chỉ là...dẫn 1 người đến gặp ba thôi_Nói xong cậu liền nép người sang 1 bên.

Lúc này người đàn ông mới nhìn thấy được Tuệ Lâm.

-Tại....tại sao...cô...cô lại ở đây_ vừa nhìn thấy cô giọng nói ông liền run run. Cả người theo bản năng mà nổi cả da gà.

Có vẻ như ông rất sợ Tuệ Lâm

- Chào chú Long, Ba của Anh Minh và Chồng của Dì Lan_ Tuệ Lâm gần giọng, lời này của cô như đang nhắc nhở người đàn ông về bổn phận của mình.

- Anh yêu à, anh nói chuyện với ai mà lâu vậy?_ Lúc này người phụ nữ trong phòng cũng là bà Trương Quỳnh mới thông dong bước ra.

Mà trên người bà ta chỉ mặc bộ váy ngủ màu trắng mỏng manh, bó sát, chỉ vừa chạm đầu gối. Thậm chí còn không thêm mặc đồ lót. Cổ áo lại khoét sâu tới giữa ngực. Muốn bao nhiêu quyến rũ liền có bấy nhiêu.

Thiên Minh khi nhìn thấy cảnh này cũng không có phản ứng gì cả. Gái vừa trẻ vừa đẹp cậu còn không thèm để ý nữa là. Huống chi là 1 người đã “qua sử dụng” như bà ta.

Đương nhiên là phải trừ Tuệ Lâm dễ thương của cậu ra rồi.

Cậu đắm chìm trong suy nghĩ của mình cũng không hề để ý đến Tuệ Lâm đang dùng ánh mắt giết người nhìn ba ruột của mình.

- A. Minh con tới chơi đó sao?_ Bà Quỳnh bày ra vẻ mặt hết sức ngạc nhiên hỏi, còn cơ thể thì như dính sát vào người đàn ông.

- Ừm....Phải nói là tới bắt gian chứ nhỉ?_ Thiên Minh vuốt vuốt cằm đáng vẻ tự hỏi. Cũng không thèm nhìn bà Quỳnh lấy 1 chút.

Bà Quỳnh sượng mặt, nhục nhã không biết phải trả lời thế nào. Lúc quay người liền thấy Tuệ Lâm nên nhanh nhẹn đổi chủ đề.

- À, còn cô bé này là bạn gái con sao?

- Bà vừa bảo ai là cô bé hả??_ Tuệ Lâm Lạnh lùng hỏi, cũng không hề nể mặt bà ta tí nào.

- Này, con vẫn nên về dạy dỗ lại bạn gái mình đi, Đúng là đứa vô giáo dục mà_Bà ta bĩu môi, lên giọng dạy đời người khác.

Còn ông Minh đứng kế bên hận không thể bịt ngay cái mồm thối của bà ta lại.

Phan Tuệ Lâm là ai hả? Chắc chắn không phải quả hồng mềm tùy tiện cho người ta nắn bóp rồi

Cô ta chính là con cọp cái chính cống. Lần trước ông đã bị cô dẫn cho 1 trận suýt chút nữa biến thành người điên rồi. Lần này thì.... Ôi ông không muốn nghĩ tới kết quả đâu.

Phải nói là Tuệ Lâm giống bố cô như đúc. Lúc trẻ ông bị bố cô hành, giờ già rồi lại bị cô hành.

CHÁT... Trong lúc ông đang suy nghĩ bỗng 1 tiếng tát động trời vang lên.

Tuệ Lâm vùng tay đánh bà Quỳnh. Cú tát mạnh tới mức mặt bà in hằn 5 ngón tay.

- Cô...cô dám tát tôi...cô có biết tôi là ai không hả??_ tức tối gần giọng

- Ủm...Bà Không phải là siêu mẫu hết thời sao? Hay là bồ nhí của ông Long nhỉ??_ 1 câu nói tất cả đều đánh trúng những thứ bà căm ghét.

- Cái con nhỏ điên này_ Không kiềm được cơn giận bà vùng tay định đánh cô.

Nhưng cánh tay đi được nửa đường lại bị người khác chặn lại.

- Tại sao anh lại cản em hả?

- Em ngoan ngoãn đứng 1 bên cho anh, đừng có ở đó mà nhiều chuyện_Ông Long lớn giọng quát nạt.

- Em chỉ muốn dạy dỗ con nhỏ này thôi, chứ có làm gì ghê gớm đâu chứ_ bà ngoan cố cãi lại.

Chát 1 bên má chưa lành, giờ bên còn lại cũng bị ông Long Tát.

- Tại...tại sao anh lại đánh em hả? Em có làm gì sai sao? Các người...nhớ đó_ bà Quỳnh bật khóc nức nở, rồi chạy thẳng vào phòng.

- Haizz... Giờ cô đã hài lòng chưa hả?_ ông Long quát Tuệ Lâm

- So với những gì ông làm với dì Lan thì vẫn chưa thể nào mà đủ được, Tôi muốn ngay bây giờ ông đi xin lỗi dì nếu không ...hậu quả ông tự đi mà nhận lấy

Lúc nói khuôn mặt cô hằn lên những tia lạnh. Cô thừa nhận cô không phải là người tốt. Những ai đụng đến người cô yêu thương cô đều sẽ không để yên.

- Nếu tôi không làm thì sao? Cô sẽ về nhà mét ba sao?_ Tức giận khinh bỉ lên tiếng, ông nhin đủ rồi.

- Ông quá xem thường tôi rồi, không cần đến ba tôi thì tôi cũng sẽ làm cho ông muốn sống không được mà chết cũng không xong

- Được. Tôi chờ đến lúc đó, để xem không có ông ta mà tôi làm được trò gì. Hừ_ hừ lạnh 1 tiếng ông đáp.

Ngay sau đó Tuệ Lâm liền vùng tay, tức giận rời đi. Thiên Minh đứng xem kịch 1 bên này giờ cũng chạy theo.

Còn ông Long đang bận bịu dỗ dành bà Quỳnh. Không hay biết vì những lời nói vô tâm đó mà cả cơ nghiệp chính tay ông gây dựng bấy lâu sụp đổ. Nhưng đó là chuyện của mấy tuần sau.

Lí do ông sợ ba Tuệ Lâm là vì lúc trước ông ta chính là Thủ Lĩnh giới Hắc Đạo. Không phải 1 bang phái mà là toàn bộ đều nằm dưới tay ông ta. Ông Long cũng từng là 1 người dưới trướng.

Chính ông cũng không ngờ 1 người đang ở sự nghiệp đỉnh cao vậy lại rửa tay gác kiếm. Mà lí do lại vì 1 người phụ nữ. Chính là mẹ Tuệ Lâm bây giờ.

.....

Rầm...

Tuệ Lâm tức tối đập cửa. Đang định lái xe lại bị Minh chặn lại.

- Em muốn cả 2 cùng rơi xuống cống à, bình tĩnh lại rồi thích lái lúc nào thì lái__ Cậu còn nhớ rõ lần trước để cô lái xe trong tình trạng này làm con xe mới tinh của cậu ôm cột điện a.

Vì cũng đã khá trễ nên Tuệ Lâm đề nghị cậu qua phòng khách nhà cô ngủ luôn.

2 người từ nhỏ đã là hàng xóm nên cũng chẳng ngại ngủng gì. Hải Lâm cũng chơi thân với Minh từ nhỏ nên không có ý kiến.

Tối đó Tuệ Lâm lăn lộn tới 2 giờ sáng mới ngủ được.

18. Chương 18 : Bà Cô Khó Tính

- PHAN TUỆ LÂM . MÀY CÓ DẬY KHÔNG HẢ???_ 1 tiếng rống kinh hoàng lại vang lên. Tiếp theo là hàng loạt tiếng động vui tai, cụ thể là như vậy :

Á... Rầm...Cộp...Rầm..

Do hốt hoảng vì sắp trễ giờ nên Tuệ Lâm không chú ý đường và hậu quả là trượt chân té ngay cầu thang.

Thế là có ai đó mang theo cái trán sưng vù đi học. Còn Thiên Minh thấy vậy liền lo lắng không ngớt, chạy đôn chạy đáo giúp Tuệ Lâm tiêu sưng.

Sốt ruột đến mức không cho cô đi xe buýt mà tự mình chở cô đi học. Cho dù có từ chối thế nào cũng không được , nên cô mặc cậu thích làm gì thì làm.

Nhưng cô bắt cậu dừng xe cách trường 1 khoảng. Vì không muốn học sinh trong trường biết hoàn cảnh của mình.

Để thuận lợi trong việc điền tra chuyện của Nhi nên cô đã nhờ bố mình thay đổi sơ yếu lí lịch. Giờ cô chính là 1 học sinh nghèo chính hiệu. Nên không thể để bị lộ dễ dàng vậy được.

.....

Giờ chào cờ..

- Hắc...Tao đoán thế nào mà cũng bị anh mà rống dậy, đúng không?_ Hoàng Linh ngồi sau lưng cô nhiều chuyện.

Nhỏ cũng vào học chung lớp với cô, cho nó đông vui đó mà.

- Mà cũng thừa biết rồi, khỏi hỏi__ Tuệ Lâm nhún vai đáp lại.

- Sau đây là bài phát biểu của Hội Trưởng hội học sinh, mời em Hồ Hữu Thắng__ Giọng nói oanh vàng của thầy hiệu trưởng vang lên cắt đứt cuộc trò chuyện của 2 người.

- Woa...

- Á...đẹp trai quá đi..

- I love you...

tiếng trầm trồ của nữ sinh liên tục vang lên.

- Này, đó có phải người mà kể không ??_ Linh 2 mắt hình trái tim nhìn Thắng hỏi

- Ủ...ừ chính hắc...tên khó ưa đó__ Tuệ Lâm ngáp dài, buồn bực trả lời.

- Ai nha, Đẹp trai kinh khủng a, đúng là có tố chất làm người mẫu nha__ Hoàng Linh luôn miệng cảm thán, bỏ ngoài tai những lời của cô.

.....

Tiết sinh hoạt chủ nhiệm đầu tuần...

- Bây giờ chúng ta sẽ làm bài kiểm tra 15 phút hoá, nào, các em hãy cất hết sách vở đi, tôi cho các em 1 phút chuẩn bị__ Giọng nói của cô chủ nhiệm vang lên như sét đánh ngang tai Tuệ Lâm

Cái thể loại gì thế này, kiểm tra vào tiết chủ nhiệm hả? Sao không ai nói cô hết vậy.

- Mà cô biết hôm nay kiểm tra không vậy?__ Quay sang hỏi Linh ngồi kế bên

- Mà chưa nghe tiếng bà cô này hả? 34 tuổi rồi vẫn còn ế nên cực kì khó tính nha. Bả chuyên gia cho bài kiểm tra đột ngột đó, hơn nữa, mà dưới điểm trung bình thì... Xoẹt__ Hoàng Linh đưa tay lên làm động tác cắt cổ.

- Bộp...Hết giờ, bắt đầu làm bài__ bà cô đập bàn ra hiệu.

Cầm tờ đề trên tay, trán Tuệ Lâm liên tục toát mồ hôi. Sao số cô xui vậy nè, môn cô ngu nhất chính là hoá đó. Thế mà lại cho cô gặp trúng bà cô này là sao?

15 phút sau.

- Dừng bút, nộp bài, ai còn viết tôi trừ người đó nửa số điểm__Giọng nói nghiêm khắc ấy lại vang lên

- Em.. Học sinh kia... Bị trừ nửa số điểm__Tuệ Lâm hốt hoảng dừng bút, cô chỉ còn 2 chữ nữa chưa ghi thôi mà.

Mà cánh tay bà cô lại chỉ thẳng hướng cô. Lần này chết thật rồi.

-Học sinh nam đó, Hoà đúng không, lớp phó mà chẳng gương mẫu gì cả, đưa bài đây__ bà cô lấy bài của học sinh nam ngồi trước cô rồi đi thu bài tiếp.

Tuệ Lâm khi nghe được lời này liền thở phào nhẹ nhõm. Điểm đã thấp mà còn bị trừ nữa thì không biết làm sao.

Run run nộp bài làm xong liền nghe cô nói câu này:

- Giờ tôi sẽ chấm bài luôn, các em đem sách vở ra tự học trước đi __ Lần này mới thật sự tiêu đời rồi.

Cô chỉ mong sao cho bài làm của mình 5 điểm thôi cũng được. Thế là Tuệ Lâm ngồi đó liên tục tụng kinh...

20 phút sau.

-Bây giờ tôi sẽ đọc điểm, em nào dưới trung bình thì lên bục giảng đứng cho tôi

- Hoà, 10 điểm, bị trừ 1 nửa còn 5.

- Liên 8

- Thành 6

- Linh 6

....

- Tuệ Lâm, 5__ nghe tới đây Tuệ Lâm liền vui mừng hớn hở,! Nhưng đoạn sau trực tiếp làm cô chết đứng.

- Bị trừ nửa số điểm còn 2.5

- Thưa cô, em không làm gì cả tại sao em lại bị trừ điểm__ Tuệ Lâm nhanh mồm hỏi

- Ừm... Phan Tuệ Lâm sao?... Ngày đầu đi học trễ, ngày thứ 2 cúp học, ngày thứ 3 lại đi trễ. Em dám nói là em không có làm gì đi__ bà cô lấy sổ thi đưa ra nêu lên từng tội.

Tuệ Lâm xúc động ôm đầu, gì chứ, vi phạm này cũng bị tính nữa hả?

- Còn không mau bước lên đây, hay là để tôi mời em lên__ đẩy đẩy gọng kính bà cô nghiêm khắc nói.

Tuệ Lâm buồn bực đứng trên bục giảng với 3 học sinh còn lại , 2 nam 1 nữ

- Những người dưới trung bình cuối tiết ở lại để tôi giao việc, Ai dám trốn thì hình phạt sẽ tăng lên gấp đôi__ bà cô nói xong liền cho mọi người về chỗ.

(Từ đây sẽ gọi là cô Hoa nhe)

10g 30

Reng...reng..reng

(Vì là đầu tuần nên chỉ học có 4 tiết)

- Phan Tuệ Lâm, em đi theo tôi_ sau khi giao việc cho 3 người kia cô Hoa quay sang nói với Tuệ Lâm.

2 người dừng ngay trước cửa phòng Hội Học Sinh. Khi nhìn thấy hàng chữ này, đầu Tuệ Lâm như muốn nổ tung. Trong lòng thầm cầu khẩn là sẽ không gặp phải tên hot dog đó.

Cạch.. Cô Hoa mở cửa phòng. May mắn thay trong phòng chỉ có 1 bạn nữ.

- A, Em chào cô_ Nữ sinh đó lễ phép chào.

- Ủ. Cô giao cho em học sinh này, dạo gần đây thấy mấy đứa bạn rộn quá, cứ để em ấy phụ 1 tay_ cách nói chuyện rõ ràng là khác hẳn lúc nói với cô.

Nói xong cô Hoa cũng rời khỏi phòng .

- Chào em, chị là Dương Thiên Băng, thư kí của Hội học sinh_ Chị gái dễ thương đó vui vẻ chào hỏi Tuệ Lâm, lúc cười còn hiện lên lúm đồng tiền nhọt nhọt.

- A..em chào chị_ Tuệ Lâm trưng ra bộ dáng hiền thực đáp, cô cũng không muốn bị công việc đè chết nha. Nhìn hiền hoà vậy thôi chứ, ai mà biết được, lỡ đâu bả có sở thích biến thái thì sao.

Đang suy nghĩ bỗng nhiên có tiếng nói từ ngoài vọng vào.

- Sắp tới ngày Hội THỂ Thao rồi đấy, cậu có ý kiến bổ sung gì không?

- Lễ hội năm ngoái quá nhàm chán? Năm nay chắc phải thêm nhiều tiết mục giữa giờ

Hic...Sao cái giọng nói này nó quen quen vậy nè. Đừng nói là...

19. Chương 19 : Oan Gia Tương Phùng

Bước vào phòng là 2 nam sinh. Người vào trước cô chưa gặp bao giờ nhưng... Người vào sau lại chính là tên hội trưởng đáng ghét đó.

- Hửm... Em gái dễ thương này là ai vậy_ Cậu con trai đi trước có vẻ ngoài khá lãng tử, điển hình cho loại người thay bồ như thay áo, khi thấy Tuệ Lâm liền ngạc nhiên hỏi

- À. Em ấy được cô Hoa gọi tới phụ chúng ta 1 tay_ Thiên Băng trả lời

Ngược lại với Cậu ta thì Hữu Thắng không có biểu hiện gì nhiều. Nhưng nếu để ý kĩ sẽ thấy khoé môi cậu đang khẽ nhếch.

- Chào em, anh tên là Dương Thiên Bảo, hội phó hội học sinh, nếu có gì thắc mắc cứ hỏi anh_ Cậu tự nhiên khoác vai Tuệ Lâm bày ra vẻ mặt phong tình câu dẫn cô.

- Nói vậy 2 người là anh em hả_ Tuệ Lâm cũng không để ý lắm đến cánh tay trên vai mình, vô tư hỏi.

- Phải, Sinh đôi đấy, tại khác trứng cho nên mới khác nhau vậy đó_ Thiên Bảo sảng khoái đáp lời, cả người lại nhích tới gần cô hơn.

- Hèn chi, nhìn 2 người thấy chẳng giống nhau tí nào

- Này, Cậu còn không mau dẹp cái trò ve vãn gái nhà lành của mình đi, ...thấy gái đẹp là tơm tớp à_ Khi thấy 2 người thân người thân cận như vậy ,trong lòng Hữu Thắng bỗng khó chịu, không nhịn được mà lên tiếng.

- Phải đấy, anh dọa dằn em chạy mất bây giờ_ Băng vội nói, tay cũng kéo Tuệ Lâm về phía mình, tránh xa ông lang sói của cô ra.

- Được rồi, đùa tí thôi mà 2 người cứ làm như tôi sẽ ăn thịt cô bé vậy__ Rút tay mình lại, Thiên bảo đáp
- Không nói chuyện phiếm nữa, bắt tay vào làm việc đi, không còn nhiều thời gian đâu__ Hữu Thắng nghiêm túc nhắc nhở mọi người.

Việc bọn họ phải làm là lên kế hoạch chi tiết cho Đại Hội Thể Thao sắp tới. Sau đó mới đưa bản thảo cho cấp trên quyết định.

Hội học sinh gồm 4 thành viên chủ chốt. Và 6 thành viên phụ. Đây là nơi tụ tập những học sinh có thành tích tốt nhất trong trường về nhiều mặt khác nhau.

.....

Sau khi được ăn cơm bổ sung năng lượng Tuệ Lâm phải lao đầu vào làm việc... Cụ thể là làm chân sai vặt đó mà. Nhưng có vẻ là cô toàn phá đồ chứ có phụ được gì đâu.

- Tuệ Lâm, lấy giùm chị sắp tài liệu trên kệ.tầng cao nhất ấy

Sau đó chỉ nghe 1 tiếng Rầm...

Vì chiều cao có giới hạn nên kết quả là kệ sách ngã, giấy tờ sách vở văng tung toé. Và Tuệ Lâm phải mất hơn nửa tiếng để sắp xếp lại như cũ.

- Em gái dễ thương, pha cho anh ly cà phê nào, nhớ bỏ ít đường thôi đấy

Lật đật chạy đi pha cà phê. Lại lật đật chạy vào. Do cái tật đi không nhìn đường mà toàn ngã đầu đầu nên Tuệ Lâm vấp phải cuốn sách ngay góc bàn lúc này dọn sót và thế là... Có bao nhiêu cà phê đều đổ lên tài liệu trên bàn.

Và còn nhiều lần khác nữa...

.....

5giờ chiều

- Em về trước đây__ Thiên Băng nói với Thắng rồi đeo cặp da bước ra cửa
 - Tổ cũng vậy, chào tạm biệt em gái xinh đẹp__ nổi bước Băng , Thiên Bảo không quên chào Tuệ Lâm
- Tuệ Lâm không đáp lại, nhàm chán ngồi trên ghế nghịch bút. Bây giờ chỉ còn cô và Hữu Thắng trong phòng. Cậu yên tĩnh ngồi đó xem xét và sửa lại bản thảo bên dưới đưa lên.
- Này, hot d...à không hội trường, em được phép về chưa vậy__ theo thói quen định gọi hot dog nhưng cô đã kịp thời sửa lại
 - Chừng nào tôi về cô mới được về__ Bá đạo phán 1 câu làm Tuệ Lâm trực tiếp chết đứng
 - Tại sao chứ?
 - Nghĩa vụ__ Ngắn gọn đáp lại 2 chữ, thậm chí cũng không thèm ngẩng đầu nhìn cô.

Chán nản bĩu môi Tuệ Lâm tiếp tục sự nghiệp nghịch bút.

Mãi đến 6g30 Hữu Thắng mới cho phép cô về. Xoa xoa bụng đói cô theo sau Thắng ra ngoài. Vừa ra đến cổng trường đang định đến trạm xe buýt thì lại thấy ánh đèn xe máy chiếu tới.

- Đi ăn không__ Ngồi trên chiếc Air Blade phân khối lớn Thắng cộc lốc hỏi
- Còn Tuệ Lâm thì... Khỏi cần nói nghe tới đồ ăn là phản ứng y hệt Hoàng Linh à. Thế là cô nhanh nhẹn ngồi lên xe, còn thúc dục Hữu Thắng đi mau

Ngồi phía trước cậu không biết nên khóc hay nên cười. Chẳng lẽ ai mời cô ta đi ăn thì cô đều sẽ không hỏi gì mà leo lên xe mặc cho người ta chở đi vậy hả. Cho dù có bắt đi bán cũng không ai biết.

Sau khi xử lí hết 3 tô bún bò Tuệ Lâm vui vẻ xoa cái bụng căng tròn. Và thái độ đối với Thắng lại thay đổi 180 độ.

Tuệ Lâm là vậy đấy, ai mua đồ ăn cho cô là cô sẽ đối xử khác liền.

Vì vừa ăn no nên Tuệ Lâm đề nghị đi bộ 1 lát cho tiêu bớt.

- Này, Hội thao sắp tới cô có muốn tham gia hay không?__ Hữu Thắng đột nhiên hỏi

- Thi thố gì chứ, chẳng có gì hay ho cả__ cô tỏ vẻ không quan tâm đáp

- Nếu có phần thưởng lớn thì sao?

- Cũng vậy thôi, không có hứng thú__ cô đáp

- Vì sao?__ Thắng không hiểu hỏi

- Chẳng sao cả, em đoán chắc cũng nhiều học sinh không có hứng thú nhưng lại bị bắt buộc tham gia,

- Vậy theo cô nghĩ thì làm thế nào để mọi người có hứng thú tham gia

- Ừm...đầu tiên cái ta cần là động lực. Phần thưởng lớn không thể nào tốt bằng phần thưởng mình cần cả. Tâm lí học sinh khá giống nhau, không phải ai cũng thích tiền. Phần quà thiết thực 1 chút sẽ tốt hơn

- ừm. Cô nói cũng có lý__ Thắng gật gù công nhận

- Thôi, tới nhà em rồi, em vào trước đây

- Khoan đã,

- Có chuyện gì? __ cánh tay đang mở cổng của Tuệ Lâm dừng lại, quay lại thắc mắc hỏi

- Tôi tưởng nhà cô rất nghèo chứ

- đâu có,.. Nhà em rất...__ quen miệng định khai sự thật nhưng kịp dừng lại

- Sao?

- Đương nhiên là rất nghèo rồi, đây là... Là nhà người quen em đó mà. Thôi em vào nhà trước đây, bye__
Tìm đại 1 cái cốc xong liền vọt vào nhà. Phù, may quá mém tí nữa là lộ rồi.

Mà 2 người không hề hay biết hình ảnh 2 người trò chuyện vui vẻ đều được thu vào 1 đôi mắt gần đó.

20. Chương 20: Hải Lâm Đi Học

- Á ...ha.ha.ha__ tiếng cười trong trẻo vang vọng khắp ngôi biệt thự có số nhà 122

- Mày có cảm mồm đi không hả__ Hải Lâm nghiêng răng quát Tuệ Lâm

Nguyên lai là lúc này bố cậu mới gọi về bảo cậu đi học. Hải Lâm mới 18 tuổi hơn em mình 1 tuổi nên vẫn phải hoàn thành chương trình học 12.

Và nguyên văn câu nói của bố cậu qua điện thoại là:

- Mày đó, học không lo học suốt ngày ngồi ghế dựa, đọc báo, uống cà phê. Mày làm như mày là ông cụ 80 không bằng. Mày có việc làm đằng hoàng đi rồi tao cho mày đọc, bày đặt giả dạng tri thức gì chứ, Bệnh Trĩ thì có...

- Mày mà không đi học tao về đốt hết đồng báo của mày bây giờ. Còn nếu mày mà không đi nữa, tao sẽ nhờ bác sĩ nữ tới trị bệnh trĩ cho mày__ Cuối cùng ông còn không quên cảnh cáo cậu.

Không ngờ giọng nói của ông có sức công phá rất ư là “Nhỏ” làm Tuệ Lâm đang chuẩn bị đi học nghe không sót 1 chữ. Thế là có ai đó cười đến nỗi muốn sái quai hàm.

- được rồi, được rồi...phụt ha ha ha...__ Tuệ Lâm vẫn không nhin được mà bật cười

- Mày cười đủ chưa?!

- Đủ rồi ,đủ rồi__ Nhìn thấy gương mặt đã đen như đất nòi của Hải Lâm cô liền kiềm nén cơn cười lại.

- Đi học thôi__ Hải Lâm bực bội bảo. Cậu cũng không muốn bị bà già nào đó tới khám mông cho mình. Bà cậu là 1 người nói là làm nên cậu vẫn nên thoả hiệp thì hơn.

- Hử... Anh tính mặc như vậy đi sao?__ Tuệ Lâm nhìn Hải Lâm đang mặc chiếc áo thun với quần jean đen thối mắc

- Mà có ý kiến gì__ nghe xong lời này Tuệ Lâm đang định nói tiếp lại thấy khuôn mặt như sắp bùng phát của Hải Lâm liền im bặt, Lắc đầu liên tục, từ chối cho ý kiến.

Cả 2 cùng đi đón xe buýt đến trường.

- Woa..

- Ai mà đẹp trai vậy nhỉ?

- Anh đẹp trai ơi...

....

Sự xuất hiện của Hải Lâm khiến toàn trường như bùng nổ. Nữ sinh bắt đầu tụm 5 tụm 7 bàn luận.

Vì tránh để lộ thân phận Tuệ Lâm yêu cầu anh cô ở trên trường cứ làm như không quen biết với cô. Hải Lâm cũng có ý định này nên không có ý kiến.

Hải Lâm được xếp vào lớp chọn 12A1 , cùng lớp với Hồ Hữu Thắng, 2 anh em Dương Thiên Bảo và Dương Thiên Bằng.

Giờ ra chơi

Thế là số lượng học sinh nữ bình thường trong căn tin đã ít, nay lại còn ít hơn. Bởi vì bọn họ bận tụ tập trước lớp 12A1 ngắm trai đẹp rồi còn đâu.

Vì sáng nay đã ăn sáng rồi mà Hoàng Linh lại lặn mất tăm, không thấy mặt mũi nên Tuệ Lâm buồn chán mò lên sân thượng phơi nắng. Nhưng có vẻ chỗ này đã có người chiếm dụng mất rồi.

- Tiểu Lâm Lâm, phải không?__ Đang định về lớp lại nghe giọng nói của nam sinh đứng bên hành lang sân thượng vang lên.

Do lúc này cậu ta quay lưng nên cô không nhìn được rõ mặt.

- Là cậu, tên diên Nguyễn thị Nam đó__Ngay khi vừa nhìn thấy khuôn mặt đẹp trai đến nghiêng thành đổ nước của cậu ta Tuệ Lâm liền cao giọng đáp.

- Hình như tên tớ không phải vậy nha , với lại tớ không phải là tên diên__ Nhật Nam thật là cảm thấy bất lực với cô, tên người ta hay vậy mà lại đi thêm chữ Thị vào. Đúng là chẳng đâu vào đâu mà.

- Tôi biết, là tôi cố tình thêm vào đó__ Tuệ Lâm ra vẻ ta đây, bĩu môi đáp.

- Chứ không phải do cậu quên hả?__ Đây rõ ràng là câu khẳng định chứ không phải câu hỏi.

- Cậu nghĩ tôi là ai hả? Tôi chỉ thử cậu thôi__ Tuệ Lâm cố tình tìm 1 cái cớ để che dấu cho cái tật hay quên của mình

- Vậy sao? Nếu vậy cậu có thể nói đúng tên tôi không?__cậu buồn cười hỏi.

- Dễ ẹt, là... Nguyễn Thanh Nam phải không?__ Tuệ Lâm cảm thấy khá chắc chắn với câu trả lời của mình, hùng hổ đáp.

- Không phải

- vậy... Nguyễn Hoàng Nam

- Cũng không

- Nguyễn Huy Nam

- không luôn__ Nhật Nam vẫn kiên nhẫn đáp lời.

Và hàng chục cái tên xấu xí, cực bựa khác được cô liệt kê ra nhưng đáp lại cô luôn là 1 chữ Không.

.....

- Chẳng lẽ là Nguyễn Thu Nam hả??
- Cũng không nốt__ Nhật Nam dở khóc dở cười, có cái tên mà cũng khó nhớ vậy sao.
- Chết tiệt... Tên gì vậy trời__ Tuệ Lâm điên tiết vò đầu bứt tóc, vò đến nỗi sắp thành ổ quạ luôn rồi.
- Phì...hì hì hì__ Nhìn bộ dáng này của cô cậu không nhận được mà che miệng cười.
- Cậu còn cười gì hả? Rốt cuộc tên cậu là cái quái gì vậy?__ Tuệ Lâm hết chịu nổi cái trò đoán tên này rồi.
- Nếu cậu tự nhận là cậu quên thì may ra tớ còn suy xét lại__ Nhật Nam vuốt cằm ra vẻ suy nghĩ, Cậu thật rất muốn thấy lại khuôn mặt tức giận của cô nha.

(Sở Thích quái dị (=__='))

Tuệ Lâm đang rất muốn tìm thứ gì đó để đập. Cô rất muốn biết nhưng lòng tự tôn không cho phép cô đầu hàng. Nhưng mà cô tò mò muốn chết a. Tò mò là bản chất của cung Bảo bình mà, đầu nói bỏ là bỏ được.

- Được rồi, tôi biết tôi là bà già lẩm cẩm bị mất trí nhớ ngắn hạn nên cậu làm ơn nói tên thật cho tôi biết__ Sau 1 hồi đấu tranh nội tâm gay gắt Tuệ Lâm cuối cùng cũng bỏ cuộc. Trưng ra khuôn mặt chừ ừ, bữ môi nói.
- Nhớ đấy, là Nguyễn Nhật Nam, đã nghe rõ chưa__ Nhân cơ hội lúc cô không chú ý cậu búng 1 cái lên trán cô.

Tuệ Lâm đang đắm chìm trong suy nghĩ của mình nên không thèm tranh cãi với cậu.

Nhật Nam sao, ai lại đặt tên lót là Nhật chứ. Làm cô nghĩ nát cả óc cũng không ra. Cô hận cái người đặt tên này. Đúng vậy, là do bọn họ đặt tên ngu chứ không phải là do cô không biết.

Suy nghĩ 1 lát lại đổ hết mọi tội lỗi trên đầu người khác. Nội tâm cũng không hề cắn rứt mà thoải mái bước xuống lầu.

(Chì chơi Lầy quá >__<")>

Nhật Nam cũng theo chân cô.

Nhưng có vẻ là cái tật đi không chịu nhìn đường của Tuệ Lâm vẫn chẳng thể nào sửa được.

Lại trở trêu thay, Cô lại “May mắn” đập trúng vũng nước ngay phía trên cầu thang.

- Cẩn Thận__ lúc sắp ngã xuống cô chỉ nghe được 2 chữ này.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/con-nhoc-luu-manh>